

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 7 DIN BROJ 291



\$500
REWARD
for the arrest
and conviction of
JOHN RINGO

OSVETA



Louis Masterson:

OSVETA





Louis Masterson: **OSVETA**
Naslov originala: **REVENGE**
Copyright: Bladkompaniet A/S
Recenzija: Lidiya Krleža, profesorica
Prijevod: Marijan Krmpotić
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli



»Laso« – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja – n. sub. o. Radne organizacije »Vjesnik« n. sol. o. OOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1979.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 364 d ili 327,60 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 182 d ili 163,80 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR »Vjesnik« SSRNH s oznakom za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00 SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za »Vjesnik«.

EKONOMSKA PROPAGANDA: »Vjesnik« Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. 1/1 c/b stranica 6000 d ili 420 US\$, 1/1 kolor zadnja stranica 8000 ili 550 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

Počivao je na zapuštenom groblju pod malim humkom.

PETER GROSSMAN... UMRO 27. SVIBNJA 1886.

Slova i brojevi već su izbljeldjeli na žarkom suncu i silovitu vjetru. Za koji mjesec bit će nečitljivi.

Možda je upravo to i najviše ganulo Kanea. Pete je otišao kao da ga nikad nije ni bilo. Njegova će se hrabrost još koju godinu slaviti u teksaškoj konjici, a zatim će doći mladi momci s vražjim očima kao u Petea i s brzim revolverima. I oni će ga zasjeniti i potisnuti u zaborav.

Stavio je šašir na glavu i okrenuo leđa groblju u El Pasu. Pa zar su prošla samo tri tjedna otkako je posljednji put razgovarao s Peteom, živim i zdravim? Kane se još živo sjećao sje-ne očaja u Peteovim očima, sje-ne straha koji je grozničavo htio sakriti pred njim. Potužio se Kaneu da su mu dani odbrojani. Neki mladić pucao je na njega i ranio ga.

— Ostario sam, Morgane. Moram pobjeći odavde ili odoh pod ledinu — jadao mu se Pete Grossman.

Imao je kamo otići. Čekao ga je čin poručnika u četvrtoj konjaničkoj brigadi Teksaskih

rendžera. Nikad ga nije dobio jer je poginuo prije nego što je otišao u Fort Worth.

Morgan Kane zaškilji prema sjeveru. Snažan vjetar nosio mu je prašinu u lice i oči. Daleki škrbavi lanac bio je zamagljen gustim oblakom žućkaste prašine i omarom žarka treptava zraka. Pijesak je škripao pod Kaneovim čizmama. Iz dna duše mrzio je ogoljelost i pustoš kraja zapadno od rijeke Pecos. U El Pasu... najzapadnijem kutku Teksasa... ljetno je mora pješćanih oluja, suša i jarke sunčeve žege što sažga sve živo. Osušene krošnje bagrema bacaju tanke sjene na konja svezana o njih.

Prišao je konju i položio dlanove na njegovo toplo tijelo. Osjetio je grč u želucu. Svi su bili mrtvi... svi njegovi prijatelji iz redova Teksaskih rendžera. Najprije je pao Charlie Katz, a za njim su otišli Herbie Stephenson, Willie Rodgers, Matt Seguro i napokon Pete Grossman. Ostao mu je još samo jedan prijatelj... mladi Lewis. Hoće li i na njega uskoro doći red?

Kane odriješi uzde i vine se u sedlo. Otkaskao je sporim korakom niz blagu padinu. Drveni zvonik kapelice na groblju

ostao je iza njega, zavijen u oblak prašine. Kane osjeti potrebu za alkoholom. Osjećao je napetost kao težak kamen na prsima. Misli mu je neprekidno opsjedala uspomena na tešku borbu. Samo će je vrijeme moći izbrisati: vrijeme i viski.

Kane je tog dana odjahao daleko na zapad da bi uhvatio pljačkaša banke koji je pobjegao pod okriljem noći. Slijedio je tragove i našao ga uveče idućeg dana, iscrpljena i polumrтва od žeđi. Nije ga svezao. Ostavio ga je da slobodno leži i iduće noći. Čovjek je bio preslab da bi se i pomakao. Sproveo ga je šerifu u obližnji grad i odmah odjahao natrag u El Paso.

No čim je ujahao u glavnu ulicu, čuo je što se dogodilo. Tri opasna zločinca pobjegla su iz okružnog zatvora u Camutilu, sjeverno od El Pasa. Rekli su mu i da se i Pete Grossman pridružio šerifovoj potjeri koja je odjahala na sjever.

Petea Grossmana pronašli su sutradan nakon odlaska. Ležao je pod visokim kaktusom, gologlav, lica opečena i natečena od sunca. U objema je rukama držao revolvere, a tijelo mu je bilo prorešetano sa osam zrna. Šerif iz El Pasa naredio je da ga zamotaju u šatorsko krilo i prevezu u El Paso. Zatim je dao znak potjeri da krene dalje.

Slijedili su tragove trojice jahača cijeloga idućeg dana. Prešli su granicu i ujahali u Novi Meksiko.

Šerif opsuje. Dalje nisu smjeli. Morali su se vratiti. Potjera je morala ići uobičajenim i zakonskim putem. Okružni šerif iz El Pasa morao je telegrafski obavijestiti okružnog šerifa u No-

vom Meksiku, koji će zatim obavijestiti sve šerife po gradovima. Možda će se i nekoliko saveznih šerifa uključiti u potjeru, ali za to je trebalo mnogo vremena.

Kane im nije rekao svoje ime, ni što namjerava. Kad je potjera krenula natrag, Kane je ostao. Utaborio se u suhodolini, uvaljao ramena i bokove u topao pijesak i ispružio se.

Čim je svanulo, uspeo se opet na sedlo i zaputio u divljinu južno od Las Crusesa. probijao se preko kamenjara, kraj kaktusa, kroz trnovito grmlje i žarku koprivu, dok su mu iznad glave kružili lešinari.

Još je nazirao tragove, premda će ih za koji sat zamesti vjetar i pješčana oluja. Jesu li bjegunci na to i računali kad su pošli prema sjeveru?

Idućeg dana tragova nigdje. Kane je besciljno tumarao krajinom dok nije naišao na svježe tragove ovaca. Brabonjci ovčeg izmeta pomogli su mu da prosudi koliko su tragovi otprilike stari. Stigao je stado i pastire – trojicu mješanaca srednjih godina – i ponudio ih duhanom. Prošlo je prilično vremena prije nego što su se škrti jezici razvezali. Crne, kose oči promatrale su ga nepovjerljivo.

– Gringosi? Ha, senjor...

Kane je pušio i pozorno slušao. Napokon... o, da, vidjeli su oni oblak prašine negdje na zapadu. Konjanici? Pa, možda...

– Senjor, znamo mi dobro razliku između vrtloga prašine i konja!

Kane je morao doslovno iz njih cijediti riječ po riječ. Dalje prema zapadu bila je neka stara napuštena i ruševna postaja poštanskih kočija. Ali tamo ima

vode! Čak i za najjačih suša. Gorka, lužnata, ali ipak pitka.

— Na zapad, senjor... dvanaest... petnaest milja.

Kane je popuštao cigaretu s njima, a potom osedlao konja. Kad je pojahao, ovce su, prestrašene, bježale pred njim. Meketanje jagnjadi podsjećalo ga je na plać maloga djeteta.

Potjerao je konja kroz trnovito grmlje. Sunce je odskočilo visoko i žarilo. Odjahao je prema zapadu. Potkraj dana je osjetio svrbež u vršcima prstiju. Imao je dojam da ga netko slijedi.

Zaustavio je konja skrivajući se među stijenama. Znoj mu je kapao na sedlo, gdje se u istom trenu i osušio. Iznad visoke koprive opazio je oblak prašine, koji je vjetar nosio prema istoku. Konji?

Kane je zavezao konja, izvuкао pušku iz toka u sedlu i pošao za tragom kroz žbunje. Došao je do užarenih kamenih litica i uspuzao se po njima. Na kraju je morao puzati potrbuške.

Ležao je na litici i dahtao, hvatajući zrak otvorenim ustima i punim plućima. Pod njim se pružao još gušći pojas žbunja, a iza njega opet kamenjar i pješčane dine. I kroz pješčanu sumaglicu razabrao je ruševinu razvaljenih zidova, gnjilih krovnih greda i zidana dimnjaka, koji je kao pougljenjeni kažiprst pokazivao u nebo. Desno od ruševine tri su konja kaskala uokrug, zavezana za stup dugim lasima.

Slabašna crvenkasta svjetlost, koja se nazirala kroz rupu gdje su nekada bila vrata, izbijala je iz vatre na ognjištu. Dim se nije vidio u sumraku, stoga

su se valjda i usudili zapaliti vatru.

Kane položi obraz uz kundak puške. Htio je dobro naciljati u konje. Prokleta prašina! Obrisi su se micali, sivi i nejasni. Ne, iz te daljine ih ne mogu pogoditi, zaključio je. Otpuzao je niz stijenu i probijao se kroz šiprag da se što bliže prikrade razvalini, dok vjetar puše prema njemu.

Padao je prvi mrak. Kane je bio u nepovoljnu položaju dok su ga vjetar i prašina šibali po licu. Čuo je topot kopita. Privukao se uz kraj šipraga. Ostalo je još samo tridesetak metara do zida ruševine.

I kad se malo uspravio, tišinu je proparao prasak puške iz ruševine i olovo je podiglo prašinu oko njega. Kane se psujući baci u stranu u šipražje i kao lud počne puzati u zaklon dok su mu zrna prašila za petama.

Šiprag je bio pod budnim nadzorom. Kane se zanio pri pogledu na vatru i gotovo je poginuo. Opsovao je dok je ležao iza oveća kamena, vadeći trnje iz ruku i odjeće.

Odjednom su prestali pucati. Što su naumili? Ostavit će jednog čovjeka u ruševini, a ostala će dvojica pokušati da se dočepaju konja? Hoće li se vratiti da ga smaknu? Ili će odjahati? Jesu li znali da je sâm?

Otpuhnuo je sloj prašine s puške i otpuzao udesno. Uskoro im se toliko približio da je razaznavao sjene na zidu. Naciljao je. Čim je opalio, ponovo se bacio u stranu, a nakon dva crvena bljeska iz ruševine uslijedio je pljusak pijeska i iverja s mjesta na kojem je bio ležao. Kane se oznojio. Ti momci nisu bili nevješti. Sjetio se odmah Pe-

tea Grossmana. Zatim je otpuzao kroz novi otvor u šipražju i čekao neko vrijeme. Vjetar je utihnuo.

Pomaknuo se u stranu i našao kamen. Brzo ga je bacio desetak metara ulijevo. Odmah su planula dva hica, a on je na njih odgovorio vatrom.

Je li to netko jauknuo?

Otkotrljao se iz zaklona. Nisu zapucali. Kane je napunio revolver i pakosno se nasmiješio. Bio je dobro raspoložen, premda u neugodnu položaju.

Potpuno se smračilo. Sjene među zidovima bijahu tamne i duboke. Prašina je zastirala obrise golih, strmih stijena. Konji su trčkarali u krugu. Nije ih više jasno vidio. Sumnjao je da će bjegunci pokušati da se do njih probiju. Čak i u mraku sjene su bile vidljive na pozadini bjeličastog pijeska.

Kane je otpuzao još malo udesno. Odande je jasno vidio taman obris. Stisnuo je zube, naciljao i opalio. Čuo je mukli udarac zrna u meso. Konj je divljački zanjistao i izvalio se na zemlju. Ostala dva konja trgala su se luđački. Hoće li lasa popucati?

Zrna su mu zazviždala oko glave. Pijesak, krhotine kamena i iverje grančica poletjelo je u zrak. Zario je nos u pijesak i pritajio se iza ovećega kamena. Čuo je glasove iz ruševine.

Kad se sve smirilo, otpuzao je još dalje udesno. Vjetar je fiju-kao kroz šiprag i suho je lišće šuštalalo. Prepao se. Nije li ono sjena promaknula prema konjima? Kane podigne pušku i opali. Čuo je još jedan mukli udarac nedaleko od sebe. Netko je negdje nešto šaptao. Hitac je ponovo planuo iz ruševine. Zr-

no mu je odnijelo šešir. Nestao je u žbunju. Kane se prilijepio uza zemlju i otpuzao. Opet je opazio konja, naciljao i opalio. Pogodak! Smrtni krik i potmul pad. Kane proguta gorčinu što mu se skupila u grlu. Mrzio je sama sebe zbog toga što je morao ubijati jadne životinje. Nitko nije zapucao. Vidio je kako su dvije sjene sa čistine utrčale u ruševinu. Posustale su. Treći je konj najvjerojatnije potrgao laso i pobjegao. Dvije tamne mrlje na pijesku označavale su gdje leže dva ustrijeljena konja. Kane je duboko uzdahnio i naslonio obraz na topao kundak svoje vinčesterke.

Plavičasti, drhtavi trak svjetla probijao se kroz ustreptalo lišće. Okrenuo se. Gotovo pun mjesec penjao se brzo preko tamnog obrisa gorja Sacramento. Kane zadrhta. Noć će biti duga i naporna, pomislio je. Namjestio se udobnije. Mrav mu je pupao po vratu. Jedna mu je noga utrнула. Spustio je obraz uz kundak i držao sjene na nišanu. Hoće li pokušati da se probiju? Ako se i probiju, ostao im je samo jedan konj! Mogao je gotovo osjetiti njihovu strepnju. Je li progonitelj sâm? Dolazi li s njim potjera? Koliko im još vremena ostaje za bijeg? Izmiče li im sreća poput pijeska među prstima?

Kane je ležao u zasjedi i čekao. Ostalo mu je još dvanaest metaka za pušku i četrdesetak za revolver. Bio je u boljem položaju od onih u ruševini, koji nisu znali ni koliko ima neprijatelja. Kane bi se zakleo da je od vremena do vremena čuo njihove glasove. Da bi ih držao u neprekidnom strahu, mijenjao je položaj i pucao na njih

iz revolvera. Čuo je kako zrna udaraju u napukle zidove. Kao odgovor uslijedila bi divljačka pucnjava iz ruševine, a Kane bi im uzvraćao, ciljajući pomno u odbljeske. Mogao se zakleti da pucaju samo dvojica. Je li treći poginuo?

Vrijeme je sporo odmicalo. U osvjet zore Kane se ukočio od studeni u mokroj, znojnoj odjeći. Već dugo nisu na nj zapucali. Otpuzao je u stranu, zapucao, otpuzao natrag i ponovo zapucao. Dva uzastopna hica iz ruševine natjerala su ga da se baci u zaklon. Jesu li im živci popustili?

Ponovio je tu varku nekoliko puta. Opalili su samo jedan hitac. Počelo je svanjivati. Vjetar je začas ojačao i uskovitlao prašinu oko ruševine. Kane je ispraznio revolver u ruševinu. Nitko nije odvrćao. Čučnuo je, a zatim hitro šmugnuo kroz šiprag ulijevo prema kući. Stao je i skupljao snagu, a zatim munjevito pretrčao pješčanu čistinu i bacio se pod zid.

Mrtva tišina. Samo je vjetar šumio i šuštao u šipražju. Kane oprezno pođe prema vratima stisnut uza zid. Osluškiavao je. Pred njim je zjapila crna rupa vrata. Povirio je unutra. Pomalo se razdanilo i mrak se prorijedio. Kane odahne puštajući zrak piskavo kroz zube i zakorakne preko praga.

Jedan je ležao na boku pod prozorom. Umjesto oka zjapila je crna duplja. Drugi je ležao sklopčan pod suprotnim zidom. Rukama je stiskao utrobu. U kutu ugasla vatra s nagorjelim grančicama, nekoliko gunjeva i ostaci jela. Stara puška ležala je na tlu punom praznih čahura.

Treći je pobjegao. Je li ga onaj što je pogođen u trbuh štiti vatrom pri bijegu i pritom poginuo?

Kane spokojno zamota cigaretu, zapali je i duboko udahne dim. Zatim izađe na dvorište iz a kuće. Tragovi su vodili ravno u šipražje. Je li bjegunac našao trećega konja?

Stajao je tamo neko vrijeme i pušio, razmišljajući što da počne. Zapravo, dovoljno je kesten povadio iz vatre umjesto onih čiji je to bio posao. Trećeg neka hvata šerif u Novom Meksiku. Smrt Petea Grossmana bila je dovoljno osvećena.

Bacio je opušak cigarete, našao šešir u grmlju i pošao po konja.

Potkraj dana ugledao je prašinu iza šerifove potjere. Stao je i čekao u sedlu da mu se približe. Podigao je ruke kad su u nj uperili puške.

Kane im je pokazao svoju zvijezdu i odveo ih do ruševine. Šerif Ross mu je predstavio visokoga, mršavog čovjeka u crnom odijelu i lica blijeda kao smrt. Bio je to zatvorski nadstražar iz okružnog zatvora u El Pasu. Na Kanea je ostavio odvratan dojam.

Lešinari su nevoljko otprhnu li s tijela ustrijeljenih konja, a nekolicini iz potjere se smučilo kad su to vidjeli. Ross je pograbio Kanea za lakat.

- Dvojica? — upitao ga je.
- Treći je pobjegao noću.
- Bez konja?
- Na konju.

Ross se pakosno nasmijao.

— Taj će se napatiti prije nego što ga ponovo okujemo u lance.

Zatvorski nadstražar izašao je iz ruševine. Obrazi su mu se

grozničavo žarili. Kanea je baš to razveselilo.

— Onda? — zalajao je Ross.

— Delaney i Murdock.

— Što znači da je...

— Johnny Vulture pobjegao...

— nadovezao je zatvorski nadstražar i obratio se Kaneu uz hladan osmijeh.

— Šteta što njega niste ustrijelili, savezni šerife. On vrijedi više nego deset ovakvih — rekao je i pokazao rukom u ruševinu.

Kane se namrštio i čelo mu se smrknilo.

Vulture. Johnny Vulture... Gdje je, do vraga, čuo to ime?

Ross se zagledao u Kanea.

— Nešto ne valja?

Kane mu nije odgovorio. Što se njega ticalo slučaj je završen. Neka se i drugi malo potrude. Morila ga je žed. Osjećao se umoran i slomljen. Žudio je za pićem.

— Ništa, ništa, šerife. Sretno!

Potjera je imala pune ruke posla pokopavajući mrtvace kad je Kane odjahao.

Prokleta sreća. Mogao je isto tako ustrijeliti Johnnija Vulturea. I nikako se nije mogao sjetiti gdje je već čuo to ime. Mogao ga je naći u dokumentu starom pet godina u arhivu Četvrte konjaničke brigade Teksaških rendžera, u dokumentu o El Halconu, krijumčaru oružja, koji je gotovo srušio vladu u Meksiku. Jednoga njegovog čovjeka Johna Vulcana uhvatio je šerif u Brownsvilleu. Njegovo sudjelovanje u krijumčarenju i zločini iz mladosti donijeli su mu petnaest godina robije u tamnici u El Pasu. Tog Johna Vulcana često su zvali Johnny Vulture.

Kane se toga nije sjećao. Za njega je Johnny Vulture bilo samo ime kao svako drugo, ime bez lica, jer tog čovjeka nikada nije vidio.

Okrutna će sudbina složiti događaje u cjelovitu sliku, kojoj će u svakom kutu stajati po jedna osoba: pokojni Pete Grossman, odbjegli Johnny Vulture, neka žena iz sela zapadno od Rio Grande... i, napokon, Morgan Kane.

Dotad se troje njih još uopće nije poznavalo, ali život će ih uskoro povezati u krvavoj drami, koja ima samo jednu riječ u naslovu:

OSVETA

II

Pastor Doonan podigao je pogled s knjige. Sunčane su se zrake odbijale od bijelih zidova. Žena je dolazila stazom između urednih gredica cvijeća.

Doonan zaklopio je knjigu i spremio je u ladicu. Okrenuo se prema vratima. Blag osmijeh raznježio je njegovo ozbiljno lice.

Žena je zastala na pragu.

— Dobar dan, oče. Smetam li? — upitala ga je tihim glasom.

— Ne, ne smetaš, dijete moje. Ti znaš da smiješ dijete moje. Ti znaš da smiješ navratiti kad god hoćeš — odgovorio joj je i pokazao na stolicu.

Žena se okrenula i pogledala u vrt opasan bijelim zidom. Pastor je stanovao uz crkvu s visokim bijelim kamenim tornjem.

Doonan je došao u San Michele s istoka kao američki pastor i dugo mu je trebalo da se srodi sa seljanima i stekne njihovu ljubav i naklonost. Ponekad su k njemu navraćali nepo-

željni gosti – i gringos i Meksikanci. On bi ih nahranio i napojio i poželio im sretan put.

Uzdahnuo je duboko i pogledao u ženu. Navraćala bi na kratko k njemu i svaki put kad bi otišla sve ga je jače morila zla slutnja. Ona je došla u San Michele prije... prije osam mjeseci. A on još ništa nije znao o njoj.

Okrenula se. Pogledala ga je ravno u oči. Da je bio mlađi, pomisli bi da je žena vrlo lijepa i privlačna. Ali on je davno navršio pedesetu. Morila ga je slutnja da se iza tog lijepog lica krije nešto zloguko, nešto pokvareno.

– Što te muči, Alice?

Pomislio je da će mu možda otvoriti svoje srce, ali usta su joj se skupila i otvrdnula, a oči je prekrila neprobojna koprena.

– Ništa, oče. Pošla sam u šetnju. Ruže su vam prekrasne! Kako vam to uspijeva!

– Zalijevam ih ujutro i uvečer – rekao joj je uz blag osmijeh. – Već te dugo nisam vidio. Gdje si bila?

– Čitam knjige koje ste mi dali.

– I što misliš?

– Pa... ne znam što da kažem.

– Zašto?

Pogledala je u zemlju kao da ju je obuzeo stid zbog onoga što će mu priznati.

– Čine mi se nekako bezlične, hladne. Nema u njima ničega ljudskoga. Nema osjećaja.

– Kojih osjećaja, Alice?

Podigla je glavu. Oči su joj potamnjele i Doonanu su se za tren učinile ledenima.

– Nema ljubavi, žudnje, mržnje, svega što ljude čini ljudima.

– I što ih čini nesretnima...

– Takav je život, oče, sviđa li se to nama ili ne.

Doonan pride malenu staklenom ormaru i izvadi iz njega opletenu bocu vina i dvije čaše. Pokazao joj je na dvije stolice u hladovini vrta pod nadstrešnicom od spletene loze.

– Čovjek ne može biti sretan dok iz svog srca ne iščupa mržnju – rekao joj je Doonan, premda su mu se te riječi već činile otrcanima.

– A ljubav... a požuda?

Prava ljubav je uzvišeni osjećaj, Alice. Žudnja što se rada iz ljubavi prirodna je i iskrena želja.

– Imate pravo – odgovorila mu je Alice, a pogled joj je zabudio u daljinu. Gotovo nevidljive bore oko kuteva očiju i usana, staračke i vidljive, omekšale su njezine crte i učinile joj lice mladim i blagim. Ali otac Doonan je gledao njezine oči.

– Alice, mogu li ti pomoći?

– Ne – odsjekla je odrešito.

– Ne želim te gnjaviti, ti znaš gdje me možeš naći. Hajde, popij gutljaj vina. Dobio sam ga prošli tjedan.

Popila je vina. Pogled joj je neprekidno lutao dalekim obzorjem, po plavičastim lancima što su treperile na vrelom zraku, krajinom što se pružala istočno od Rio Grande... prema Teksasu.

– Zna li da sam bila u zatvoru? – upitala ga je iznenađena.

– Znam. Rekla si mi kad si došla ovamo. Zar si zaboravila?

– Da... Vjerojatno sam zaboravila.

Doonan se sjetio noći kad je čuo jecanje i stenjanje pod zidom svog vrta. Nikada neće za-

boraviti to lice, osvijetljeno svijećom... oči, zakrvavljene i raskolačene od straha i užasa; košcate mršave, dugačke ruke; kosu, prljavu i masnu; suhe i raspucane usne i noge... krvavih stopala, bose...

— Ali nikada vam još nisam rekla koliko sam odsjedila i... zašto.

— Ne, nisi, dijete moje. I ne moraš.

— Pet godina — rekla je. — Pet godina u zatvoru za žene u Ciudad Juarez. Da nisam bila mlada i lijepa i da se nisam svijdjela sucima i poroti, dobila bih dvadeset godina — rekla je suho.

Doonan je ponovo natočio vina. Slutio je da će mu ta nesretna žena napokon otvoriti svoje srce.

— Pet godina — ponovila je — punih pet dugih i teških godina. Možete li vi sebi zamisliti pet godina u zatvorskoj ćeliji? Zna li vi koliko je to dana, sati i minuta? Koliko misli, koliko koraka, koliko čežnje? Oh... to je jedan život! Vječnost!

— Gutni malo vina — ponudio joj je Doonan da bi je smirio.

Nije uopće čula što joj je rekao.

— Optužili su me — nastavila je — za saučesništvo u prevari i umorstvu. Bila sam član družine koja je varala na ruleti i kartama. A sve sam radila iz ljubavi!

Zajecala je tiho.

— Kako sam ga voljela! I ubijati bih mogla za njega. Puzala bih za njim na koljenima da je trebalo, preko cijele kugle zemaljske! Tako je snažna bila moja ljubav! Znala sam što snuje, bila sam zaludena. Svojevolj-

no sam ga slijedila. Ništa me ne može opravdati... baš ništa! A onda su ga ubili. Ubili su ga okrutno i brzo. I odjednom ga više nije bilo. Ostala sam sama.

— Ne okrivljuj zato ljubav. Krivnja je na čovjeku koji je nije zavrijedio — napomenuo je Doonan.

Stiskala je ruke.

— Zatim sam naučila mrziti, tako snažno mrziti da mi je od mržnje zastajao dah. Danju i noću u meni je gorjela buktinja mržnje. O, kako sam je željela ugasiti, kako sam željela da ponovo mirno i spokojno živim! Ali sve je bilo uzalud!

— A koga si to mrzila?

— Ispočetka ga nisam uopće poznavala. Za mene je on bio samo ime. Trebalo je da ga zavedem pa da ga oni ubiju. Morala sam ga poljubiti. Uzbuditi ga toliko da mu požuda otupi osjetila i da ga oni dokrajče.

— I? — poticao ju je Doonan da nastavi.

— Upoznala sam ga i poljubila. Pucali su u njega i bacili ga iz vlaka. Mislili smo da je mrtav.

— I? — ponovio je Doonan.

— Ali on se vratio, ubio ih pred mojim očima, i ja... ja...

Doonan je ostao bez riječi.

— Živo se sjećam te noći u vlaku. Znala sam da me je želio i nadala sam se da će me opet poželjeti...

— I da će te pustiti da pobje-neš? — napomenuo je Doonan.

— Da! Ali on me je samo hladno pogledao i odgurnuo. Rekao je da me ne bi više dotaknuo ni za... ni za...

Glava joj je klonula i udarila je njome po stolu da je zazvonilo. Stisnutim je šakama udarila

po stolu. Mrmljala je polurazgovijetne riječi.

— Otišao je... ostavio me... došli su drugi... strpali me u zatvor... nikad ga više nisam vidjela... nikada više... ali ja ga mrzim... oh, kako ga mrzim! Ubio mi je muža, moje prijatelje, mene! Jer i ja sam mrtva!

— Taj čovjek — upitao ju je Doonan tihim glasom — je predstavnik zakona?

Podigla je glavu i pogledala ga. Oči su joj bile pune suza.

— Da — prošaptala je — ali on je sâm vrug u ljudskom liku, vrug... a zove se MORGAN KANE!

III

Vulture se zabuljio u svjetla u selu. Noge su mu klecale i drhtale. Znao je da je u Meksiku. Smije li okušati sreću i ući u selo? Opipao je zavoj drhtavim prstima. Voda rijeke je natopila zavoj. Krv je probijala kroz njegovu poderanu odjeću. Podrhtavao je od umora i iscrpljenosti kao prut na vodi dok se primicao selu. Strah mu je stiskao grlo i gušio ga. Još se nije oslobodio osjećaja da su mu za petama i stražar i potjera, psi tražajući! Koliko li je samo milja pretrčao, propješačio posrćući, puzajući? Pogladio se dlanom po neobrijanom, prljavom licu. Pokušavao je sâm sebe uvjeriti da se više nema čega bojati. Njegovi su tragovi vodili prema sjeveru. Potjera je najvjerojatnije još pretraživala južne krajeve Novog Meksika. Ali dok je bjesnjela pješćana oluja, on je okrenuo prema zapadu i naslijepo se probijao. Začudo, nije zalutao. Oluja je zamela njegove tragove. Nitko nije znao da je u Meksiku.

Širom je otvorio oči kao mačka. Opazio je malu kolibu na kraju sela. Vidio je i toranj seoske crkve. Mjesečina je osvjetljavala njezine bijele zidove. Pa da, ta koliba na osami bila mu je najbliža, a nedaleko od nje suma, rijeka i gusta šikara. S druge strane prostiralo se polje. Ne, ne smije se odviše približiti selu. Pokucat će na vrata te kuće na osami.

Opipao je rukom opasač. Prste je čvrsto svinuo oko drška revolvera. Ne smije zatajiti!

Oprezno se, pognut, primaknuo kolibi, priljepio se uza zid i čekao osluškujući. Ogledavao se pomno oko sebe. Selo je spavalo premda su svjetla iza nekih prozora još gorjela.

Tad se ukočio. Pjeva li to netko? Napeo je oči i uši... da, žena je pjevala negdje u selu. Nježni zvuci gitare pratili su njezin milozvučan pjev.

Vulture se pripio uza zid i prišuljao do prozora. Zavirio je kroz zastore.

Za stolićem je sjedila žena. Svjetiljka joj je osvjetljavala lice. Vulture napući usne u bezglasen zvižduk. Zatim ga opet spopade strah. Je li sama?

Soba je bila duga i uska. Slijeva je krevet. S desne strane prozora bilo je ognjište, klupa i nad njom polica s posudom. Na vješalici uz krevet visjela je odjeća. Vulture odahne. Na njoj nije bilo muškog odijela!

Hitro se došuljao do vrata. Brzo je pogledao na sve strane i pažljivo pograbio zasun. Vrata nisu bila zaključana. Otvorio ih je, kliznuo u kuću, zatvorio tiho vrata za sobom i naslonio se na njih. Revolver je uperio u ženu.

Okrenula je glavu i zagledala se u njega. Raskolačila je oči od

zaprepaštenja, ali usne su joj bile čvrsto stisnute i mirne. Kao da joj još nije doprlo do mozga što se to oko nje zbiva.

— Sjedite mirno i da niste ni pisnuli! — naredio joj je hripavim glasom Vulture, a oči su mu crvenkasto sjale.

Nije se pomaknula ni za pedalj. Lice joj je posivjelo pod preplanulom kožom. Ruka u kojoj je Vulture držao revolver zadrhta. Njegove se podmukle oči skupiše u tanke prореze.

— Ti nisi Meksikanka! Koža ti je bijela — rekao je promuklim glasom.

— Nije mu odgovorila. Buljila je u njega velikim crnim očima. Njezin ga je pogled ražestio.

— Zašto ne vrištiš? Zašto me ne preklinješ da ti poštedim život? — podbadao ju je posprdno.

Blag osmijeh zatitrao je oko kutova njezinih usana. Napokon je progovorila.

— Zar bi mi to pomoglo?

Premda joj se na licu nije vidjelo da je ustrašena, misli su joj bile zbrkane od straha. Tko je taj čovjek? Odakle dolazi? Tad joj odjednom sine. Shvatila je tko je i što je. Odao ga je njegov prezriv osmijeh oko usana. Njezinu je slutnju potvrđivao njegov izgled, njegova brada, kosa, ožiljci na zapešću i dugi koščati prsti.

Johnny Vulture opazi da se žena pomakla. Brzo se sabrao. Njezine su ga crne oči promatrale kroz odsjaj svjetiljke. Opoменуo ju je promuklim glasom, mrzovoljno:

— Ako učinite neku glupost, prorešetat ću vas. Nemaš što izgubiti. Tražim hrane ... hrane i vode. Imate li neko odijelo u kući?

— Ne, nemam, ali možda bih ... — odgovorila mu je i odmah zašutjela.

Prestrašila se nagonaskog sažaljenja koje joj je preplavilo srce. Sjetila se vremena prije dvije godine u proljeće, kad je četrdesetak žena bilo potjerano iz zatvora u polje istočno od jezera Santa Maria, gdje su morale kopati dva tjedna. I odrpanih, prljavih robijaša, koji su radili kao drvosječe, krčeći i paleći šipražje. Sjetila se mrmljanja dobrodošlice iz usta muškaraca i duboka dojma koji su ti muškarci ostavili na nju i na druge žene.

Sjedila je držeći se uspravno, ali grlo joj se stiskalo. Ugodna toplina preplavila joj je cijelo tijelo.

Stražar koji ih je čuvao nije uopće bio muško već samo odora, palica i svežanj ključeva. Robijaši za njih bijahu pravi muškarci ... preplanuli, polugoli, znojni, blještavih bijelih zuba i sjajnih očiju. Tada ... poslije, spoznala je da je ta slika bila obična tlapnja uspaljene mašte. Zapravo, bili su izgladjeni, ušljivi i prljavi robijaši, što su zaudarali gore nego stari jarci. Stražari su udarcima palica i bičeva tjerovali robijaše natrag u tamnice. Svake su ih večeri kovali zajedno u lance i svake su večeri kažnjenice čule jauke, kletve i stenjanje iz grla pretučenih. Dijelilo ih je dvorište široko stotinjak metara, a mašta ga je prebrođivala vezom koju nitko nije mogao prekinuti za cijelo vrijeme robovanja.

Da li ju je sjećanje na ono vrijeme ponukalo da mu pomogne? Uspomena na visokoga, mršavog mladića duge plave

kose, koji ju je gledao zadivljenim i zaljubljenim očima?

Čovjek što je upao u njezinu kuću bio je visok, mršav i plavokos. Nije mogla vidjeti boju njegovih očiju jer su mu kapci bili teški i otečeni ... ali osjetila je da je želi kao što ju je poželio i onaj mladić na robiji ... kog je zanjela nenađana nazočnost žene.

— Odležala sam pet godina na robiji. Znam što osjećate u ovom trenutku. Ne morate mi prijetiti. Pomoći ću vam dobrovoljno — rekla mu je tiho.

Oči su mu zasjale. Iskesio je zube kao umobolnik. Zar su mu ono zasjale suze u kutovima očiju?

— Zaveži! Zaveži i učini što ću ti reći — odbrusio joj je.

Polaganom je kretnjom podigla ruku na rame i povukla bluzu. Bjelina njezina ramena odrazila se na toploj svetlosti. Polagano se okrenula. Na leđima su joj se jasno vidjele bijele pruge od biča.

— Do vraga, tko si? — upitao ju je promuklim glasom.

— Zovite me Alice.

— Što radiš ovdje?

— Živim.

— Sama?

Ogledala se po sobi.

— Kao što vidite. Sjednite! Ne bojte se. U ovoj kući nema oružja.

— Navuci zastore. Brzo!

Cijev revolvera pratila ju je ukorak dok je prelazila preko sobe. Zatim je Vulture zadjenuo revolver za pojas i sjeo na stolicu sučelice ženi. Ona je polako prišla ognjištu i bez riječi počela puniti tanjur.

Johnny Vulture je pogledom pozorno pratio svaki njezin korak. Glava bi mu se zanjihala,

ali začas bi je ponovo uspravio. Kad je Alice uzela u ruku veliki kuhinjski nož da razreže meso, ruka mu je sama poletjela k revolveru. Tek kad je položila poslužavnik na stol, podigao je ruku s oružja. Zabuljio se u jelo, odgurnuo jedaći pribor, pa golim rukama pograbbio komad pečene janjetine.

Promatrala ga je dok je jeo. Nije je smetalo njegovo neotesano vladanje. I ona je tako jela na polju uz jezero Santa Maria. Lice Vultureovo se odjednom iskrivilo i on se savio, držeći se rukama za trbuh.

— Bez žurbe. Popijte gutljaj vode — savjetovala mu je.

Bolovi su prestali. Jeo je polaganije. Kad je pojeo meso, zakipjela je voda za kavu. Dok je čekala da kava zakuha, opet je osjetila trnce po cijelom tijelu. Da bi sakrila što se u njoj zbiva, rekla je hladno:

— Nemam vrhnja.

Nasmijao se. Ona je ponovo sjela za stol. Pio je vruću kavu dugim gutljajima.

— Koliko ostajete? — upitala ga je.

Zjenice su mu se skupile.

— Ovisi.

— Zašto ste bili na robiji?

— Ne tiče te se!

— Da, i ne tiče ... sada ... — rekla je tihim glasom.

Popio je kavu. Ponovo su ga uhvatili bolovi u trbuhu.

— Što ti to znači, ženo, ja ništa ...?

— Ne zovite me ženom. Zovite me Alice — prekinula ga.

Brada mu se pomakla kad se kiselo osmjehnulo.

— Tako, misliš da si tvrd orah, a? A ja ti velim: ne prsi se previše, Alice ... jer, kako rekoh, ja nemam više što izgubiti.

– Dobro. Najeli ste se i napili. Tornjajte se sada odavde! Nemam odijela za vas.

Naslonio se prsima na stol. Nokti mu bijahu crni, prljavi, ali prsti neobično dugački i tanki.

– Ne žuri mi se, bogami. Nitko mi nije na tragu – promrm-ljao je.

– Kažite mi sve, molim vas. Nahranih sam vas i napojila. Ne mogu vas prijaviti šerifu. Ne morate me se bojati. Kažite mi – zaklinjala ga Alice.

– A zašto bih?

– A zašto ne? Kažete i sami da nemate što izgubiti.

Pošto je izustila te riječi, sinulo joj je što one znače. Kad bude odlazio, neće ostaviti za sobom živa svjedoka.

– Dobro, ti nećeš nikome izbrbljati. Dobio sam petnaest godina tamnice u El Pasu. Odsjedio sam sedam. Prije pet dana pobjegao sam iz kamenoloma s ostalima.

– S ostalima?

– Sa dvojicom mojih drugova. Bježali smo prema jugu. Morali smo negdje naći konje. Uze-li smo revolvere od dvojice stražara. Napokon smo se dočepali konja, ali momčić koji ih je ču-vao utekao nam je i upozorio ljude u El Pasu. Neki je čovjek pošao za nama. Nismo mu mogli umaći. Potjera je jahala iza njega. Trebalo je samo da slijedi naše tragove. Nismo imali vremena zametnuti tragove dok nam je osamljeni jahač bio za petama. Dočekali smo ga u zasjedi i oslobodili smo se ga.

Vulture zaškrguta zubima, pa nastavi:

– Imali smo grdnu smolu. Jahač je bio teksaški rendžer.

Alice se trgnula kao da ju je pljusnuo.

– Jeste li sigurni? Sto posto sigurni?

– O, da. Roy ga je dobro pogledao. Našli smo zvijezdu i njegove papire. Zvao se Peter Grossman.

– Jeste li ga otprije poznavali? Čuli barem za njega? – zanimalo je Alice.

– Nikada.

Zagledao se u Alice. Bila je vraški uzbuđena. Žile na vratu su joj tako osjetno iskočile da je preko stola mogao vidjeti kako kucaju. Nosnice su joj se raširile, a gornja usna rastegla i ukrutila. Vulture se sjetio pume na koju je jednom naletio: ženku s mladunčadi. Osjetio je kako mu se kosa diže na potiljku.

– I što je bilo dalje? – ona će povišenim glasom, a prste je čvrsto stisnula u šake da su joj svi zglobovi pobijelili.

– Okrenuli smo na sjever i odjahali u Novi Meksiko. Za sobom smo neprestano vidjeli prašinu od kopita potjere. Zau-stavili su se na granici i potom vratili natrag. Samo je jedan čovjek pošao dalje za nama i stigao nas kod Cracked Bonesa ... stare napuštene ruševine postaje poštanske kočije. Napao nas je iznenada, ubio moje drugove i dva naša konja.

Ispružila je ruku i šćepala mu čvrsto prste.

– Jeste li ga vidjeli?

– Da ... iz daljine. Ja sam bio na straži kad se na nas okomio.

Buljila je raskolačenih očiju u Johnnyja Vulturea. Jedva joj je uspjelo oblikovati slijedeće pitanje.

– Kako je izgledao?

Učinilo joj se da ne čuje svoj glas dok je govorila, tako joj je snažno i glasno udaralo srce.

— Tamnoput, vitka stasa. Tri-desetih godina. To je sve što sam vidio.

Naslonila se na stolici. Obrazi su joj podrhtavali a usta omlahavila. Johnny je u tom trenutku pomislio da će se Alice onesvijestiti.

— Kane, MORGAN KANE! — prošaptala je.

— STO? — povikao je zaprepašteno, jer se osjećao kao da mu je netko zabio nož među rebra. Skočio je na noge gipko kao mačka, pograbio je za ramena i dobro potresao.

— Što si rekla? Odgovori, kujo, odgovori! — vikao je.

— Kane ... Kane ...

Prste je zabio u njezino rame. Oči su mu grozničavo sjale.

— Do vraga! — izustio je ispod glasa.

Zagledali su se jedno drugome u oči. Prestrašio ih je nagli obrat u njihovu vladanju. Gledali su se kao grabežljive zvijeri. Još nisu bili svjesni činjenice da su oboje zadojeni istom mržnjom.

— A što to znaš o Kaneu? — upitao ju je Johnny Vulture, pošto se prvi sabrao.

— Kane je ubio čovjeka kojeg sam jednog ljubila u životu. Ubio je moje prijatelje, bacio me u zatvor. Ubila sam i ja nje-ga u mislima već tisuću puta, osvećivala mu se u mašti svakog trenutka u posljednjih pet godina!

Johnny Vulture zabaci glavu. Prasnuo je u grmoglasan smijeh, koji ju je potresao.

— Prestanite! Umuknite! — molila ga je.

Prestao se smijati. Nagnuo se preko stola. Životinjski odblijesak u njegovim očima bio je oštar kao britka oštrica noža.

— Prije sedam godina bavio sam se unosnim poslom u Brownsvilleu. Krijumčarili smo puške u Meksiko. Neki teksaški rendžer raspršio je našu družinu. Uхватili su me, tako reći, na spavanju. Tek na suđenju čuo sam ime tog rendžera.

— Morgan Kane? — prošaptala je.

— Morgan Kane — ponovio je.

Zašutjeli su. U tamnim kuto-vima kolibe odjednom su oživjele zloguke sjene. Duh je stajao među njima. Mogli su osjetiti njegov gnjili smrad.

Svjetiljka je počela treperiti.

Nisu izustili ni riječi. Bojali su se ispitivati da se ne bi otkrili.

Pogledao je u svoje ruke. Čelo mu se nabralo, smrknulo.

— Sedam godina. Sedam pro-kletih godina u kamenolomu. Pogledaj moje ruke! Pogledaj ih! Prije sedam godina mogao sam prstima gnječiti buhe. Sad jedva mogu zakopčati košulju.

— Kako ste se izvukli?

— Našao sam trećega konja. Jahao sam kao da me svi vrazi gone. Digla se pješčana oluja. Iskoristio sam priliku i odjahao na zapad. Znao sam da će vjetar zamesti tragove. Zaputio sam se u Meksiko. Kad sam prešao Rio Grande, konj je slo-mio nogu. Odande bježim pješice.

— A Kane?

— Nisam ga više vidio.

— Znači da je ostao u Teksa-su — zaključila je Alice.

Johnny Vulture joj se zagledao u lice. Mučila ga je znatiželja.

– A sad da čujem tvoju priču
– rekao joj je.

Alice mu je sve detaljno ispričala. Pošto je završila, Johnny Vulture je zakimao glavom.

– I tako ih je Kane sve pobio. Čuo sam nešto o tome. U tom je čovjeku doista sâm vrug!

– On je sotona!

– I što si odlučila! – upitao ju je, a oči su mu bljesnule.

– A vi?

– Ja ne smijem ni proviriti u Teksas, a da i smijem, ne bih ni oka sklopio prije nego što u nje ga ispraznim revolver.

– Ali ja smijem – dometnula je tiho.

– Pa što onda?

– Mogla bih ga naći za vas. Vulture obliza jezikom suhe usne. Progutao je slinu.

– Ne mogu se u tebe pouzdati.

– A zašto ne?

– Ne znam još ni kako se zoveš.

– Ne znam ni ja vaše ime.

– John Vulcan. Zovu me i Johnny Vulture.

– Vulture... lešinar – ponovila je.

Kimnuo je potvrdno glavom. Pogledao je obline njezina tijela. Grlo mu se osušilo. U preponama osjetiti tupu i slatku bol.

– Nisam imao žene već punih sedam godina – rekao joj je grubim, od požude promuklim glasom.

– Ni ja muškarca gotovo šest godina.

Pograbio ju je. Svjetiljka se prevrnula i ugasila. Kroz tamu se čulo teško dahtanje i suh, oštar zvuk trganja odjeće.

I šapat.

– Kako se zoveš?

– Alison. Alison Mackay.

IV

U prvi osvit zore odgurnuo je ceradu u stranu. Smeđe lice ledenomodrih očiju zaškiljilo je u ružičastu zoru na istoku. Kad je sunce izvirilo iznad gorja... krvavocrveno i sjajno... i on je izašao. Rastegnuto se, a potom se stresao kao mokar pas.

Napio se vode iz kožnata mijeha, pa pošao skupljati graničice za vatru. Pojeo je punu tavu graha i komad janjetine i nije se najeo dosita. Pripalio je cigaretu i čekao da ga ogrije sunce. Neprestano je tiskao i trljao ruke. Obrijan i podšišan Johnny Vulture se doimao kao drugi čovjek. Uopće nije nalikovao na zapuštena i zarasla bjegunca, koji je prije tri tjedna banuo u kolibu Alisson Mackay. Obrazi su mu se popunili a oči izgubile izraz očaja. Ponovo su bile bistre, koža preplanula od sunca, a tijelo mišićavo i gipko u košulji od bijela pamučna platna. U spilji pod stijenom imao je hrane za nekoliko tjedana, gunjeve i vode i svu ostalu opremu bez koje čovjek ne može udobno živjeti u divljini na osami.

Počeli su smišljati planove već idućeg dana po njegovu dolasku. Morao je otići iz sela noću. Ona će nabaviti zalihe i opremu. Kupovala ih je malo pomalo. Iznijela ih je iz sela noću i sakrila u šipražje uz obalu rijeke. Idućeg je dana izjahala u uobičajenu šetnju, pokupila zalihe i odjahala dvadesetak milja prema sjeverozapadu u gotovo nepristupačnu uvalu zapadno od jezera Guzman. Pet puta je prenosila sve što mu je trebalo.

Kad je sunce odskočilo visoko iznad gore, Johnny Vulture ustade i pode po opasač s revol-

verom. Opasao ga je i zavezao remenčiće oko bedra. Zatim je počeo potezati revolver. Polako i temeljito uvježbavao je svaku kretnju. Nakon nekog vremena, kako mu se vraćalo samopouzdanje, potezao je sve brže. Nakon dvosatne vježbe natrljao je ruke uljem i odrezao debele žuljeve. Zatim je ponovo vježbao nekoliko sati i ponovo natrljao ruke uljem.

Kad su žuljevi nestali i kad mu je koža omekšala, spazio je promjenu. Uvečer je sjedio pred spiljom i igrao se kamenčićima, bacajući ih u zrak po tri istodobno i hvatajući ih. Strpljivo i uporno razgibavao je prste. Nikamo mu se nije žurilo i vježbao je smireno i neumorno. Na slobodu je čekao sedam godina i mogao je čekati još neko vrijeme dok ne postane toliko brz i vješt revolveraš da može obraniti svoju teško stečenu i opasnu slobodu.

Uvečer uz vatru, kad su nemir i strah ostali još samo u nemiloj uspomeni, mogao je smireno sjediti i trezveno razmišljati o pothvatu u koji se upustio. Bio je slobodan. Cijeli Meksiko bio mu je otvoren. Imao je konja, hrane i oružje. Kog vra ga onda sjedi ovdje? Prve večeri, kad je čuo Kaneovo ime, bilo je to za njega pravi šok, jer je još bio ustrašen i iscrpljen.

Njegova grozničava osjetila, zasljepljena krvoločnim bjesnilom, potisnula su svaki glas razuma. I njezino raspoloženje pridonijelo je tome. Samo Kaneovo ime razbukvalo je bijes u njemu, želju da ubije kako bi iz svog života izbrisao sedam godina koje nikada neće moći izbrisati.

Znao je predobro da je u toj pećini zbog Morgana Kanea. Kane je, doduše, tada za njega bio još samo ime, sjena u žbunju, tamni čovjekoliki obris, mršav i ružan. Mrzio je Kanea zbog toga što je Kane predstavljao zakon, pravosude, tamnicu, krvnika. A Johnny Vulture bio je ponovo na slobodi i znat će je dobro iskoristiti.

Ne, nije čamio u spilji zbog Morgana Kanea nego zbog Allison MacKay! Ta ga je žena uspjela potpuno podložiti svojoj volji, izmijeniti ga. Nikad više neće biti onaj stari Johnny Vulture. Ono što je za nju osjećao, što je s njom iskusio, nijedna druga žena ne bi mu mogla pružiti. Kad bi pomislio na nju, prožimala ga je ledena jeza i žarka vatra. Je li i Kanea očarala ta njezina životinjska privlačnost još prije pet godina? Žalac ljubomore zabo mu se u srce poput otrovna trna.

Zar ga je stoga i toliko mrzio?

I ne samo zbog toga. Allison je bila poput divlje životinje s urođenim nagonima i nepopustljivim osjećajem vlasništva. Teško ju je bilo ukrotiti. Zatvor je za nju bio gori od same smrti.

Za vrijeme najstrastvenijih ljubavnih nježnosti osjetio je mržnju u njoj. Njezini su zubi na njemu ostavili duboke tragove. Je li to ona njega grizla... ili je zamišljala da zube zabada Kaneu u grlo? Kad se privijala uz njega svom strašću, nije li željela tako ugušiti Kanea u svom zagrljaju?

Johnny Vulture ustane. Osjećao se kao da je oblak zastro sunce. Nije se mogao oduprijeti tim i takvim mislima. Morao je još čekati. Čekati i vježbati. Ponovo postati onaj nekadašnji

Johnny Vulture. Poželio bi je mnogo puta dnevno. Želio ju je za cijeli život ... do smrti. A bila je njegova samo one noći. Nikada više. Ali on je znao čekati. Pridobit će je za sebe. Još mu je samo Kane smetao. Ona se neće smiriti dok Kane živi. Kakva bi bila kad bi mislila samo na njega... Johnnija Vulturea?

Slegnuo je ramenima. Naglo se okrenuo na peti i povukao revolver. Ledenomodre oči su mu se suzile. Možda će uskoro povući revolver i na Kanea. Negdje duboko u njemu cvjetao je malen mrazovit cvijet. Bio je svjestan toga. Bio je to Kaneov ugled, njegov obris, njegova požrtvornost. Vulcan se ponovo sjetio Allison. Vrućina nije uspjela otkravit mrazovit cvijet. Pekao ga je kao živa rana i osjetio je strašnu mržnju prema Morganu Kaneu.

V

– Mnogo jašeš u posljednje vrijeme, zar ne, dijete moje? – upitao ju je blagim glasom otac Doonan.

Nasmiješila mu se vragolasto.

– Jahanje je dobro za zdravlje. Osim toga, usamljena sam i rijetko kad izlazim.

– Usamljena? – ponovio je pastor.

Ni okom nije trepnula kad je to čula.

– U kući se osjećam usamljena. A vi ne znate kakvo divno cvijeće krasi doline i uvale. Cvijeće najviše volim. Tamo u uvali se nikada ne osjećam usamljenom. Okružena sam cvijećem, životinjama, drvećem.

Doonan zakima polako glavom.

– Priroda može biti vrlo lijepa... ali i okrutna. Pedro Dimendez ostao je bez šest ovaca ovog tjedna. Sigurno ih kolje puma. Jesi li naoružana dok jašeš, dijete moje?

– Imam revolver koji ste mi dali.

– Nosi ga uvijek sa sobom. Može ti zatrebati.

Allison se uspravila. Stazom je dolazila tamna hroma sjena, gotovo sakrivena žbunjem.

– Vuk! – prošaptala je Allison.

– Ne, sjedi mirno. To je vučjak... ovčar, od one vrsti pasa koje brane stado od puma – objasnio joj je i sagnuo se prema psu.

– Dodji, dodji ovamo! Boli te noga, je li? Dodji, mi ćemo ti pomoći – prijateljski mu je govorio.

Pas je zarežao. Kuštrava mu se dlaka nakostriješila kao češalj od glave do repa. Allison je gotovo mogla osjetiti dah iz podivljale i slinave njuške. Pas im je prišao i stao nekoliko koraka od njih. Vidjeli su da mu je krzno uprljano blatom i puno pijeska i čičaka. Šapa mu je krvavila. Kratka, duboka rasjeklina na prednjoj nozi bila je pokrivena crnom krastom. Činilo se da je noga slomljena.

– Dodji, dodji, momče – pozvao ga je opet Doonan.

Pas im je prišao bliže. Tiho je režao. Allison ga je pogledala u oči. Učinilo joj se da mijenjaju boju... postaju sive, uske, probojne. Obuzeo ju je čudan osjećaj. Podigla je ruku i uhvatila se za grlo.

Polagano je pas došepao još nekoliko koraka. Ispružio je glavu i onjušio njezinu suknju svojom vlažnom njuškom. Alli-

son je kao začarana buljila u njegove oči. Mahnuo je dugim kudravim repom jednom... pa još jednom.

— Ti... ti... — šaptala je Allison.

Prišao joj je. Sjeo joj uz noge. Spustio je glavu. Zatvorio je njušku, a oči su mu poprimile blag izraz. Allison ga je oprezno pomilovala po glavi. Pas je podigao glavu i pogledao je. Položio joj je glavu u krilo. Napestost je popustila. Odahnuli su. Allison je nježno gladila psa po glavi. Pas je okrenuo glavu i liznuo je zahvalno po ruci. Zatim je ustao i zagledao se upitno u nju.

VI

Johnny Vulture pogleda prema suncu i nabije šešir na lice. Užasno je žarilo među stijenama. Njegova bijela pamučna košulja bila je natopljena znojem.

— Ti si gora od nadglednika robova, Allison — rekao joj je.

Nije mu odgovorila. Sjedila je kao kip u sjeni i doimala se ravnodušno. Sjajnu kosu počeshljala je u pundžu na potiljku. Na sebi je imala uske jahaće hlače, koje su naglašavale punoću i oblinu njezinih bokova. Tri gornja gumba na bluzi ostavila je otkopčana. Krupni, kudravi vučjak uz njezine noge zarežao je tiho kao da je razumio što je Johnny Vulture rekao. Vulture pogleda u zelene oči psa i prestraši se. Prokletu pseto! Trčkarao je oko nje i nije s nje skidao očiju ni dok je jeo. Neka čudna odanost povezivala ju je s tim poludivljim vučjakom. Životinja je još malo šepala na jednu nogu i vjerojatno će do kraja života šepati, ali prijelom je srastao

i rana zacijelila. Allisonine crne, gotovo ljubičaste oči, zagledale su se u njegove.

— Pokaži mi što znaš, Johnny!

Sutio je. Uzeo je revolver i napunio ga. Napeo je otklonac i spremio revolver u korice. Osjećao se pomalo nervozan i proklinjao je samog sebe zbog toga. Zašto ga muči taj besmisleni strah zbog obične provjere njegove sposobnosti... kao neko daće prije ispita pred strogim učiteljem?

— Što ti znaš o ciljanju? — upitao ju je ogorčeno.

— Odmah prepoznam vrsnog revolveraša — odgovorila mu je mirno.

Vulture se sjetio družine kojoj je nekada pripadala: Rexa i Troya Duncana, Scotta Corbina i Mila Stuarta. Barem dvojica bijahu najbrži revolveraši u Teksasu. Ali svi su mrtvi. Ubio ih je Morgan Kane. I on je u tom trenutku morao dokazati toj hladnokrvnoj ženi da je on, Johnny Vulture, sposoban učiniti ono što onoj četvorici nije uspjelo. Prožela ga je jeza.

— Dobro — izustio je promuklim glasom. Okrenuo se kao zvrk i u trenu povukao revolver. Pucnjevi su zagrmjeli kao dug prasak i pet kamena velikih kao šaka na obližnjoj uzvisini rasprsi su se jedan za drugim u sitne krhotine tako brzo da ih je bilo teško okom slijediti.

Jeka je odzvanjala kroz usku uvalu. Vulture spusti ruku i ogleda se oko sebe. Usta su mu bila mrzovoljno iskrivljena. Obuzela ga je luđačka želja da ponovo napuni revolver i isprazni cijeli bubanj u sivo-zele- ne vučjakove oči.

Allison Mackay nepomično je sjedila. U ušima su joj još odjekivali pucnji. To što je vidjela nije je iznenadilo. Već one prve večeri dojmila je se njegova snaga i upornost. Johnny je bio krupan, jak čovjek, ne samo tjelesno. Voljela je osvetoljubive crte oko njegovih tvrdih usana i žar njegovih očiju. Vulture je bio jednostavan i u mnogočemu primitivan čovjek, jakih strasti. U njezinim će vještim rukama postati ubojito oružje. Kako je samo s njim strogo postupala tih dana! Promatrala ga je dok je izbacivao čahure i ponovo punio revolver. Vučjak je zarežao.

— Mir, Diablo! — naredila je psu.

Pas je podigao glavu. Osjećala se neugodno pod pogledom njegovih sivo-zelenih očiju. S Johnnyjem ju je povezivala samo jedna ljubavna noć. Nju je to zadovoljilo. Mogla je mirno, strpljivo čekati konačan obračun, susret s Morganom Kaneom. Žar mržnje rasplamsao se u njezinu srcu.

Johnny Vulture spusti revolver u korice i zagleda se u Allison. Doimao se opušteno i zadovoljno.

— Što kažeš? Ostala si bez riječi?

Ustala je i pogledala ga.

— Vrlo si vješt i okretan.

— Hvala, gospodo — rekao je i podrugljivo joj se naklonio.

— A što ti misliš?

— Bolji sam od onih prosječnih. Možda čak i jedan od najbržih — odgovorio joj je.

Pas je ponovo zarežao. Vulture se zagledao u vučjaka.

— Prokleta pseto! Jednog ću ga dana...

Allison opazi da se pas nakon striješio. Naglo je trgnula sjajan lanac pričvršćen oko vučjaka ovratnika. Često je psa vodila na lancu u šetnje. S njim se osjećala sigurna.

— Nisi mu odviše drag, Johnny — rekla je tiho.

— Nije ni on meni. Taj će ti vučjak jednog dana zubima pregristi grkljan, Allison — opomenuo ju je Johnny Vulture.

Jastreb je kriknuo iznad uvala i njegova je crna sjena preletjela iznad njih. Jato gavranova izletjelo je iz uvale preplašeno lepetajući krilima.

Allison pogleda u psa. Ponovo je pomislila kako su im oči slične... Diablove i Morganove. Jastreb je opet zakriještao.

Gavranovi su odletjeli. Prisjetila se biča koji je nabavila za psa. Ni dok bi ga tukla, njegove se oči nisu mijenjale. Možda ga je trebala ubiti da ugasi vatru u njegovim očima? Zagrlila je njegovu veliku glavu i stisnula je k sebi. Mrzila je i voljela istodobno tu privrženju životinju. Kad bi ponekad zarežao na nju, pomislila bi da u njemu prepoznaje samu sebe.

— Vrijeme je da razmislimo i o ostalima — rekla je polako.

— Ostalima?

— Nikad ga nećeš pronaći sâm, Johnny.

— Kako to misliš?

— Teksas je velik, Johnny, zar si zaboravio? — odgovorila mu je kao da razgovara s malim djetetom, a on se pravio da to nije zamijetio.

— Imaš li neki prijedlog? — upitao je uz podrugljiv osmijeh.

— Ne. A ti?

— Tucet.

– Ne možemo uzeti bilo koga, Johnny.

– Ja i ne poznajem bilo koga. Nasmiješila mu se.

– Nisam te htjela uvrijediti. Ali mi ga sami nećemo pronaći ni za nekoliko godina.

– Dobro, i što predlažeš?

– Trojica i nas dvoje.

– Kad počinjemo?

– Najprije pronađi ljude!

– Dobro.

Otkopčao je opasač i složio ga. Sagnuo se i iz hladovine dohvatio bocu s vodom. Dok je pio, voda mu je curila niz bradu i mišićavi vrat. Promatrala je stezanje njegova grkljana i brzo svrnula pogled na psa čim je Vulture prestao piti.

– Moramo požuriti. Meni je ovog čekanja već navrh glave. Da je uza me stražar sa svežnjem ključeva, osjećao bih se kao na robiji – rekao je Johnny.

Uhvatila ga je za nadlakticu.

– Razumijem te, Johnny. Ali nisi uzalud čekao. Sad te više nitko ne traži. Možeš mirno poći natrag u svijet.

Osjetila je pod prstima kako mu se stežu mišice.

– Ostat ćeš noćas ovdje? – upitao ju je promuklim glasom.

– Ne, neću, Johnny. Moram se vratiti.

– Oh – izustio je.

– Stari Doonan nešto sumnja. U posljednje sam vrijeme prečesto izbivala iz sela. Ne vratim li se do zore, sve će mu biti jasno.

– Mogao bih ja doći k tebi.

– Preopasno je. Strpi se, Johnny. Uskoro ćemo otići odavde i bit ćemo slobodni. Nitko nam više neće smetati.

Vulture se ukočio. Opazio je da je Diablo iskesio zube.

– Kako hoćeš. Spremi stvari, ja ću odjahati prema jugu uz granicu i naći ljude – rekao je.

– Prekosutra.

– A zašto ne već sutra?

– Moram pripremiti boju. Strpi se. Nemoj se uzrujavati, molim te, Johnny – odgovorila mu je i pogledala ga.

– A što mi drugo preostaje?

– mrzovoljno će Johnny.

Pomogao joj je da osedla konja. Poljubila ga je na brzinu u obraz prije nego što se popela na sedlo.

– Adios, Johnny...

Stajao je i gledao za njom. Pas je trčao uz konja. Uskoro su nestali iza zavoja.

Vulture slegne ramenima i zavuče se u spilju.

* * * * *

– Onda, kako ti se čini? – upitala ga je dok je držala zrcalo da se pogleda u nj.

Šutio je neko vrijeme. Rijetko kad mu je padalo na um da ima neko lice. Ponekad bi netko buljio u njega iz zrcala, skriven iza sapuna za brijanje. Ali lice koje ga je sada gledalo u zrcalu nije uopće bilo njegovo.

Nekad crvenkastoplava kosa sad se crnila kao ugalj. Kuštrave, debele obrve bijahu potkrepane i istanjene. I njih mu je obojila crno. Komadići voska stavljeni na desni ispod gornje i donje usne potpuno su mu izmijenili lice. Izgledalo je punije i šire, a crna boja kose nekako ga je postarala.

– Sad te više ne bi prepoznala ni mati – napomenula je Alison.

– Ne bi me ona nikako prepoznala. Koliko će vremena izdržati ta boja?

— Nekoliko tjedana. Boju trljaš u korijen kose kako raste. Morat ćeš se češće brijati i bojiti i bradu na isti način. Vosak možeš umetnuti u usta samo u nuždi.

— Odlično. Novo odijelo ću kupiti u nekom pograničnom gradu. Imaš li novca?

Dala mu je malenu kožnatu novčarku.

— To je sve što sam uštedjela. Dvije stotine.

— Bit će dosta dok se ne snadem.

Smiješak mu je opet promijenio crte lica. Čak ni smiješak nije više bio njegov, kao što je zamjećivao u zrcalu. Na tren ga je spopao strah da će potpuno izgubiti svoj lik. Ona ga je mijesila. Ona ga je mjerila lako kao i vosak koji je tiskala uz njegove zube. Zatim je odbacio pomisao na to. Do vraga, nije se imao na što tužiti. Bio je slobodan, nije se morao bojati svojih vlastitih slika u potjernicama i, osim toga, napokon će moći nadoknaditi onih šest izgubljenih godina čim pronađe Morgana Kanea.

— Odlazim još noćas — rekao je.

Njezine gotovo ljubičaste oči poprimile su čudan izraz. Prišla mu je. Osjetio je miris njezine kose.

— Sutra u zoru, Johnny.

Zagledao se u nju. Brzo ju je zgrabio i privukao k sebi. Diable je zarežao i ptegao lanac. Sive, uske oči zasjale su zlokožno. Johnny Vulture srdito podigne ruku.

— Prokleta pseto!

— Samo je ljubomoran, Johnny. Ne obraćaj pažnju na nj. Pusti ga, neka nas gleda — prošaptala mu je u uho.

Pogledao ju je. Usne su joj bile otečene. Opazio je kako joj žile kucaju na vratu. Rastrgao joj je tanku bluzu. Vučjak je bjeso-mučno trgao lanac. Oči su mu se zazelenjele. Iz njuške mu je slinilo.

— Plači, Kane! Plači! — ponavljala je šaptom.

VII

Morgan Kane je zgnječio opušak svoje dvadesete cigarete te večeri i zakašljao se. Pritisak i žar u očima govorili su mu da mu je posljednjih šest viskija počelo udarati u glavu. Odgurnuo je stolicu i rekao da više neće kartati.

Nije se osvrtao na prigovore ostalih kartaša za stolom. Spremio je novac u džep, uzeo šešir i ostavio napola ispijenu čašu.

Stajao je na drvenu nogostupu ispred saluna i duboko udisao suh i blag zrak. Uvečer je uvijek puhao svjež lahor iz pustinje. Pred zoru će udariti čiča studen. To ga je podsjetilo na nebrojene noći prespavane u pustinji i na miris trnovitih kaktusa, oštar smrad dima logorske vatre, dalek odjek zavijanja prerijskih vukova.

Odjednom mu užasno zašumi u ušima. Ljudi, konj, svjetla, smijeh, povici... pritisak u očima se povećao i on odlučio da odjaše u pustinju i noć prespava pod vedrim nebom.

Krenuo je sporim korakom. Na kolodvoru je stajao vlak. Kane je hodao po peronu. Treptava uljna svjetiljka osvjetljavala je natpis:

EL PASO — BIG SPRING —
ABILENE — FORT WORTH

Smotao je novu cigaretu, zapalio i zakašljao se. Zatim je

okrenuo leđa vlaku i vratio se u grad. Nije znao što mu je. Bio je uznemiren i nespokojan kao prerijski vuk. Koga vruga još čeka u El Pasu?

Nije to imalo nikakve veze s Peteom Grossmanom. Pete je bio mrtav. Kane je brzo i neumoljivo odbacio misli na svog prijatelja. Ali nekako mu je izmicalo tlo pod nogama. Svaki put kad bi smrt pokosila nekog njegova prijatelja, zemlja bi se potresla pod njim.

Kane opsuje i odbaci cigaretu pa izvadi notes. Pročitao je ime već stoti put. Pogledao je na sat. Prošla je ponoć. Ne, morat će se strpjeti. Obavit će to prije odlaska vlaka.

Hotelski vratar nabavio mu je negdje bocu viskija i oko tri sata ujutro Kane je zaspao.

Idućeg je jutra otišao liječniku. Doktor Heinz Zimmermann bio je čovjek šezdesetih godina. Govorio je vrlo malo dok je pregledavao Kanea, zadovoljavajući se nenadanim pitanjima.

– Kad ste to osjetili prvi put?

– Prije četiri tjedna.

Zimmermann odmakne sijeđu, čekinjastu kosu s Kaneove sljepoočice.

– Opekline?

– Da. Neki ovčari spalili su mi ranu.

– Što čujete? – upitao ga je doktor dok je prstom kuckao po ožiljku.

– Nabijanje.

– Jako?

– Ne.

Liječnik podigne Kaneove očne kapke. Digao je svjetiljku s ugrađenim zrcalima i lećama i upravio gotovo prodornu zraku svjetla u svako Kaneovo oko.

– Kad vidite tu crvenu mrlju? – upitao ga je liječnik.

– Na crnoj pozadini.

– Ona vam je neprekidno pred očima, samo što je crna pozadina jače naglašava. Oštećen vam je vid. Dobro, gospodine Kane, ustanite – naredio je.

Kane je mirno stajao dok mu je liječnik osluškivao pluća, kuckao ga i tapkao po rebrima. Zatim je Zimmermann prstima opipao ružan ožiljak koji je unakazivao tijelo.

– Čini mi se da niste baš omiljeni – napomenuo je suho.

Kane nešto progunda umjesto odgovora. Nije mogao podnijeti da ga netko opipava, čak ni liječnici.

– Obucite se – nenadano mu je naredio Zimmermann.

Kane se obukao. Liječnik je sjeo u svoju izlisanu kožnatu stolicu i zaškiljio u Kanea kroz naočale.

– Onda, kažite mi kad ću umrijeti? – upitao ga je Kane.

Zimmermann se nije ni pomakao.

– Na žalost, to ne znam. Ali mislim da previše pušite i pijete

– odvratio je liječnik i pokazao rukom Kaneove ožiljke i brazgotine koje su se vidjele kroz otkopčanu košulju.

– To nije ništa. Meso i koža brzo zarastu. Važni su unutrašnji organi. Na njih valja paziti.

– Dosad su uvijek bili zdravi.

– Mnogo pušite?

– Da.

– Koliko?

– Dvadeset ... trideset.

– Pijete?

– Pijem, ali slušajte...

– Ne, neću vas slušati, gospodine Kane! Došli ste k meni na pregled i sada vi mene slušajte bez prigovora – počeo je strogo doktor Zimmermann.

– Dobro, doktore, oprostite.

– Vi mislite da vam oko trepti zbog rane na glavi, što će svatko lako i povjerovati. Ali da ste bili i boljeg zdravstvenog stanja, prije biste preboljeli potres mozga i potpuno ozdravili. Jezik vam je obložen bijelom prevlakom, što je posljedica pretjeranog pušenja i velikih količina alkohola. Premršavi ste. Imate desetak kilograma manje nego što biste morali imati za svoju visinu. Doduše, ja ne tvrdim da je tjelesna težina uvjet da čovjek bude zdrav, ali vaša je mršavost posljedica iscrpljenosti, gospodine Kane, nemirna i napeta života, pretjeranog uživanja alkohola i nikotina, neispavanosti i neredovite ishrane. Oštećenje vida posljedica je snažnog potresa mozga i živčanog stresa, a desni očni živac je najvjerojatnije ozlijeđen pri spaljivanju rane usijanim željezom. Posljedice potresa mozga mogu potrajati i nekoliko mjeseci ili godina ako ne poduzmete određene mjere opreza.

– Koje?

– Savjetujem vam da promijenite posao.

– A što vi znate o mom poslu?

Zimmermann se glasno nasmejao.

– Ja radim u Teksasu već dvadeset godina, gospodine Kane. Dobro poznajem vas i ljude vašeg kova. Jeste li šerif?

– Savezni šerif.

– Ah, onda je sve jasno. Niste više sposobni za tu vašu zvijezdu. Sad govorim o vašem zdravlju općenito a ne o vašim glavoboljama, ožiljku na sljepoočnici i pjegama pred očima. Razumijete, zar ne?

– Mislim da ste pretjerali, doktore – odvratio mu je Kane hladno.

– A tako, to vi mislite? Vrijeme će pokazati tko je od nas dvojice pametniji. Pjege će nestati s vremenom. Što prije poslušate moj savjet, to prije ćete ozdraviti.

– Koliko vam dugujem?

– Pet dolara.

Kane stavi pet dolara na stol. Zastao je na vratima.

– Ne mislite valjda ...?

– Ni govora? Ne brinite, nikome neću zucnuti ni riječi! Neka se vaši drugovi čude što se to s vama događa. Zbogom, gospodine Kane – odbrusio mu je doktor Zimmermann.

Kane je tumačio po El Pasu do večeri. Uz večeru je naručio čašu mlijeka. Konobar ju je donio bez riječi. Kane se s gadenjem zagledao u odvratnu tekućinu. Iskapio ju je i načinio grimasu. Ostao je trenutak mirno sjediti od straha da je ne povрати. Zatim je naručio čašu piva da bi isprao usta i grlo. Prestao je kad je opazio da ga svi ostali gosti znatiželjno promatraju.

Potres mozga!

Prvi je viski imao božanstveni okus, pa kad se napokon te večeri ispružio na krevetu, vlak kojim je trebao otputovati već je jurio uz Pecos. Dao je sâm sebi riječ da će sutradan poslati telegram i zatražiti dva tjedna dopusta. Shane mu je to već jednom ponudio. Dobro će mu doći da se malko odmori. Stresao se kad se sjetio mlijeka koje je na silu progutao. Do vraga i potres mozga! Nije mu bilo ni na kraj pameti da promijeni svoj način života. Živio je životom koji mu je najbolje odgovarao.

I prije nego što je usnuo sjetio se sićušne, vitke djevojke koja je te večeri izgubila četiri stotine dolara kartajući faro. Prečesto ga je pogledavala. Svidale su mu se njezine velike oči kao u košute. Doimala se bespomoćno, gotovo ustrašeno. Privlačila ga je njezina nježna vitkost. Pobrinut će se da iduće večeri dobiije natrag ono što je izgubila, dođe li opet u salun.

Okrenuo se zatim na bok i zaspa.

XIII

Jedan za drugim tri su jahača prešla Rio Grande. Nitko ih nije vidio. Jedan je došao iz područja južno od El Pasa, drugi iz Fort Hancocka, a treći iz Ruidose.

Jahali su prema malenu prашnjavu pograničnom gradiću Sierra Blanca, zapravo selendri od nekoliko trošnih brvnara, daščara, dvije prljave kovačnice i s neuglednom trgovinom mješovite robe. Jedini salun u gradiću Sierra Blanca bijaše njihovo zborno mjesto. Dojahali su iz užarenih krajeva bezakonja, što su se prostirali uz Rio Grande. Na njima se već na prvi pogled vidjelo odakle su i što su.

Jedan se zvao Clay Culigan, porijeklom iz Missourija, proveo je šest godina na parobrodima što su plovili Mississippijem, gdje je stekao ugled kockara.

Drugi se zvao Gila Dawson, čovjek tridesetih godina, zelenih očiju, blijeda lica i ruku. Na koštanom dršku njegova revolvera, koji je nosio nisko uz bok, bilo je urezano jedanaest crtica.

Treći se zvao Matt Sabadilla, meksikanske krvi, a prezime je

dobio po španjolskoj riječi bič, koji je držao namotan oko jabuke sedla. Imao je četrdesetak godina, a izgledao je kao da mu je dvadeset i pet. Zapovjedništvo meksičkih oružnika raspalo je nagradu od tisuću dolara za njegovu glavu. Oblačio se u crno kao pravi kicoš. Na nogama mu crne čizme sa srebrnim kopčama, a opasač mu je bio ukrašen srebrnjacima. Oči mu bijahu crne kao ugljen, a tanač crn brk krasio je njegova lijepa usta i biserno bijele zube. Sabadilla nije brojio ljude koje je poubijao u proteklih dvadesetak godina dok se motao uz Rio Grande. Imao je djevojku u svakom gradu i o njemu su krajiški guslari pjevali pjesme koje su ga proslavile još za života i koje će ga slaviti dugo poslije smrti, jer su pretjeranim riječima kitile njegove krvave pustolovine.

Johnny Vulture pronašao je te ljude dok je jahao uz Rio Grande u posljednja tri tjedna. Culicana i Dawsona poznavao je otprije. Sabadillu je upoznao u gradiću San Carlos.

Prva su dvojica imala nešto zajedničko: žarku pohlepu za novcem i zlatom. Oni nisu shvatili i nikad neće shvatiti... Matta Sabadillu. Njega nije u revolveraše natjerala nužda. Bio je bogat, inteligentan, lijep i potjecao je iz ugledne obitelji iz Sonore. Mogao je živjeti lagodnim životom na raskošnom dobru, ali njemu su se više svidale jazine uz Rio Grande gdje je rakija tekla potocima a revolveri govorili umjesto njihovih vlasnika.

Gila Dawson je poznavao vlasnika saluna. Pobrinuo se da dobiju stražnju sobu i da ih nit-

ko ne smeta. Osjećali su se udobno i počeli su piti. Razmijenili su samo nekoliko riječi, jer je Sabadilla bio šutljiv. Culican i Dawson nisu se u njega odviše pouzdali. Teksašani nisu nikad voljeli Meksikance. Ali obojica su nagoni osjetila da je Sabadilla opasan čovjek. Nisu ga izazivali, ali se prema njemu nisu ni prijateljski odnosili.

Vulturea su čekali tri dana. Sierra Blanca bijaše prvi grad koji je posjetio poslije bijega iz tamnice i duboko u njegovim očima sjala je iskrica bezumna straha. No grad je bio premalen da bi imao svoga gradskog šerifa, a od najbližeg su ga šerifa dijelila četiri dana jahanja. Gradić Sierra Blanca živio je od krajišnika koji su lutali uz granicu, konjušarnice, kovačnice i trgovine mješovitom robom, gdje se mogla kupiti municija i oprema.

Vulture namota uzde oko prečke privezišta i otrese sa sebe prašinu. Oči su mu bile podlivene krvlju, lice sivo i prašno, a usne suhe i ispucane. Zakašljao se da ispljune prašinu iz suha grla. Opsovao je i nogom gurnuo vrata, pa ušao u salun. Bio je obučen kao običan krajišnik u traperice i haljetak od jelenje kože. Revolver mu je visio nisko uz bok. Letimično je pogledao ljude oko šanka. Krčmar ga je pogledao u oči i dao znak glavom prema stražnjim vratima. Vulture je kimnuo i pošao prema vratima zveckajući ostrugama pri svakom koraku.

Pokucao je, počekao trenutak i ušao.

Culican i Dawson su se nasmiijali, radosni što ga vide. Matt Sabadilla je sjedio, s noga-

ma na stolu, i čistio nokte vrškom lovačkog noža.

Vulture je bacio šešir na stol.

— Natočite mi neko piće, momci. Žedan sam.

Dawson je natočio punu čašu viskija i gurnuo je pred Johnnija.

— Kasniš, Johnny — predbacio mu je Dawson.

Vulture iskapi čašu u jednom gutljaju i uzdahne. Pogledao ih je u oči.

— Skupljao sam novac. Valjda niste mislili da ćete raditi besplatno? — upitao ih je nehajno.

Sabadilla podigne glavu i pogleda ga.

— Nisam uopće na to mislio. Držao sam da je čast što ću raditi s vama, gospodo. No kad si već spomenuo novac — nastavio je, ogledavajući svoje čizme — dobro bi mi došao koji dolar da se dotjeram.

Culican se tiho nacerio, ali Dawson ga je strogo ošinio svojim prodornim zelenim očima. Ozbiljne crte oko njegovih usana potvrđivale su da taj čovjek nema smisla za šalu.

Vulture je privukao stolicu do stola.

— Vi, momci, znate — počeo je Vulture — zašto smo se ovdje sastali. Moramo pronaći jednog čovjeka... saveznog šerifa koji se zove Morgan Kane. Nitko ne mora s njime progovoriti ni riječi. Dovoljno je da ga prepoznate. Razumijete?

— A zašto? Zar je okužen ili zaražen? — upita ga Gila Dawson.

Sabadilla podigne obrve i pogleda Dawsona svojim crnim očima.

— Tebe tvoj prijatelj Vulture potcjenjuje, Dawsons.

– I ne samo njega – dobacio je Culican, koji se naprekidno igrao snopom igračih karata.

– Slušajte me dobro – postavio je oštrim glasom Vulture – s Kaneom ću se ja osobno obračunati. Ja i osoba koja je smislila cijeli plan. Vi ga morate samo pronaći, a plaća je pet stotina dolara sada, a pet kad ga pronađete.

– Hoćemo li nagradu dobiti svi iako ga samo jedan od nas pronađe? – zanimalo je Gila Dawsona.

Vulture se trenutak zamislio.

– Dobro, svi ćete je dobiti.

Vrijedi im platiti svaki cent koji traže, pomislio je Vulture dok je ponovo punio čašu. Bit će poletniji, mnogo revniji. U pograničnim je krajevima teško zaraditi tisuću dolara.

– Kako ćemo nastupiti? – upitao ga je Culican, miješajući karte.

– Svatko će dobiti svoje područje. Krstarit ćete određenim putem i javljati se jedan drugom brzojavima u određene dane. O pojedinostima ćemo se poslije dogovoriti. A sad nekoliko riječi o čovjeku kojeg ćete tražiti.

Gila Dawson i Culican naslonili su se laktima na stol. Sabadilla je spremio nož, izvadio iz džepa malenu jelenju kožicu i počeo njome laštiti nokte.

– Kako rekoh – nastavio je Johnny Vulture – zove se Morgan Kane i teksaški je rendžer, najvjerojatnije iz Fort Wortha. Naime, bio je rendžer prije šest godina i njegov prijatelj, također rendžer, ubijen je prije nekoliko mjeseci nedaleko El Pasa. Sve činjenice potvrđuju da su oni bili zajedno na zadatku.

Vulture je na trenutak zašutio i pogledao ih. Kad je nastavio, naglašavao je svaku riječ.

– Morgan Kane može imati najviše trideset i pet godina. Visok je i vitak, gotovo mršav. Uvijek je glatko izbrijan. Uši su mu šiljaste i plosnate, sasvim uz glavu. Obično nosi tamnu, neupadljivu odjeću.

– Moramo priznati, dobro si ga ogledao, Johnny. Zašto odmah nisi opalio u njega? – napomenuo je Dawson uz zloban osmijeh.

– Ja ga nikad nisam vidio izbliza. Opisala mi ga je osoba koja me plaća. Ona ga dobro poznaje – odvratio mu je Johnny Vulture s prizvukom ljubomore u glasu.

Sabadilla podigne glavu i zagleda se u Vulturea.

– Reci nam gdje se obično kreće. To je važno.

Vulture pogleda Sabadillu. Očekivao je takvo pitanje.

– Kane je strastven kartaš. Najviše voli poker, ali ponekad zaigra i fargo. Voli i rulet, ali igra bez sistema. Može mnogo popiti i dobro podnosi alkohol. Ako ga nigdje drugdje ne nađete, u salunu ćete ga sigurno naći.

– Ili u rendžerskom taboru – dodao je Sabadilla suho.

Vulture ga začuđeno pogleda.

– Sumnjam. Rendžeri obično ne dangube izležavajući se po taborima. Najvjerojatnije je na nekom zadatku, negdje u Tekساسu.

– Je li brz? – upitao ga je Gila Dawson i dobacio kratak pogled Sabadilli, koji je dotad jedini postavljao pitanja.

– Jedan od najboljih i najbržih revolveraša koje ja poznajem.

Ubio je Rexa i Troya Duncana, Scotta Corbina i Mila Stuarta.

— Sâm? — povišenim će glasom Culican.

— Sâm — odgovorio mu je Vulture.

— Milo Stuart je bio obična šeprtlja. Njega je mogao ustrijeliti i jednoruku momčić — dodao je Dawson prezrivo.

— Možda, ali ostali nisu bili mačji kašalj. Što ti misliš, Sabadilla?

— Zovi me Matt — odvratio mu je Sabadilla, a bijeli su mu zubi bljesnuli u smiješku premda su mu oči ostale stakleno hladne. Zatim je dodao:

— Poznavao sam Scotta Corbina. Bio je vrstan revolveraš, samo, na žalost, nemaštovit. Čuo sam i za Rexa Duncana, ali ne i za njegova brata Troya.

— Sad znate uglavnom sve. Još samo jedna primjedba. Kane često drži revolver za pojasom, ispod prsluka a dršku okrenutu udesno.

— Znak lošeg ukusa — napomenuo je Sabadilla dok se divio svojim noktima, pa nastavio:

— Ipak mora imati na sebi neki znak po kojem ćemo ga lako prepoznati, neki ožiljak ili brazgotinu. Johnny, svi oni imaju divne ožiljke na vidljivim mjestima. Ne mogu mu prići, podići šešir i upitati ga: »Jeste li vi gospodin Morgan Kane?« Ili: »Molim vas, gospodine, podignite vaš šešir da vidim kako vam kosa raste na čelu.«

— Ti doista gnjaviš, Matte — dobacio mu je Cucilan.

— I pravi se duhovit! Što taj može svašta izblebateti a da pri tom i ne trepne okom — predbacio mu je Dawson.

— Oprostite mi, dragi moji prijatelji, ali kakav sam takav

sam. Imate li što protiv? — tobože otužnim glasom upitao ih je Sabadilla, raširivši crne oči u očekivanju odgovora. Nitko se međutim nije usudio prihvatiti izazov koji su skrivale Sabadillove nedužne riječi.

Johnny Vulture strogo pogleda Sabadillu.

— Točno. Kane ima ožiljak. Lijepi, vrlo uočljivi ožiljak po sredini zapešća desne ruke. Troy Duncan, Scott Corbin i Milo Stuart uklještili su ga i prostrijelili mu desnu šaku.

— I nije lijevak? — upitao je Sabadilla tiho.

— Ne, nije.

Svi su neko vrijeme šutjeli. Gila Dawson se zabuljio u svoje ručetine. Duboka bora usjekla mu se posred čela.

— Do vraga, onda znači da je neopasan. Čemu ova propovijed?

— Neopasan! Nemoj me nasmijavati. Sve ih je postrijeljao ranjenom rukom — viknuo je Johnny Vulture.

Sabadilla je tiho zazviždao kroz stisnute zube. Gila Dawson brzo je zatvorio usta.

— Sutra ujutro krećemo na put — obavijestio ih je poslije kraće šutnje Vulture, pa dodao:

— Nitko nas ne smije vidjeti zajedno. Večeras ćemo rasporediti područja i dogovoriti se kako ćemo slati izvještaje. Ja ću postali brzojav Vrhovnom zapovjedništvu rendžera. Lagat ću da sam mu dugogodišnji prijatelj koji ga traži i neka mi odmah jave gdje ga mogu naći. Tako ćemo doznati da li je u nekom taboru ili na zadatku.

Johnny Vulture zamisli nasmijsano lice Allison MacKay i strijela mržnje probode mu sr-

ce. Zgrčio je prste u šaku, pa brzo nastavio:

– Vi nemojte izlaziti iz saluna. Ja ću ponovo doći večeras oko deset sati.

Sabadilla ga je drskim smiješkom ispratio do vrata.

Vulture je izašao na ulicu. Zapulnuo ga je uzavreli zrak. Osjetio je kako ga je oblio znoj.

– Johnson Brothers, TRGOVINA MJESOVITOM ROBOM – pisalo je nezgrapnim velikim slovima iznad pljesniva pročelja oveće brvnare. Dva prljava prozora i škripava vrata bijahu okovana zasunima, lokotima i rešetkama.

Vulture uđe u trgovinu. Zrak je zaudarao na trulež, mazivo i ustajalu prljavštinu. Pod i zidovi bijahu natrpani drvenim sanducima i robom. Jedan je zid bio prekriven sedlima, lasima, gunjevima i bisagama. Smrad ustajale kože osjećao je kroz otvorena stražnja vrata. Na prozorima, po oknima, zujale su muhe. Prozorska daska bila je prepuna krepanih muha. U prostoriji se čuo samo jednoličan zuj.

Vulture udari nogom u pult.

– Odmah! Dolazim!

Mršav čovjek kokošnjih prsa proviri kroz odškrinuta vrata pokrajne prostorije. Lice mu je bilo znojno.

– Pričekajte trenutak, molim vas, dok ne pretočim posljednju bačvu – rekao mu je trgovac.

– Dobro – progundao je Vulture, a oči su mu ostale uprte u čvrstu željeznu blagajnu pod zidom iza pulta, zaključanu velikim lokotom.

Trgovac se napokon pojavio. Brisao je oznojeno lice prljavom krpetinom. Neugodno je zaudarao.

– Što želite?

Vulture polagano izvuče revolver i položi ga na pult pred trgovca.

– Koliko dajete za njega?

Čovjek stavi na nos naočale u žičanom okviru. Trebalo mu je nekoliko minuta dok ih je zakvaćio iza uha.

Podigao je revolver i rekao, mrmljajući u pol glasa:

– Hm... hm... standardni kolt .45. Nov stoji četrdeset dolara. Ovaj je dobro ušćuvan.

Napeo je otponac i vrlo pomno pregledao udarnu iglu.

– Dvadeset dolara – rekao je napokon.

– Dvadeset i pet ili ga ne prodajem – povisio je Vulture cijenu.

– Drška mu je napuknuta – napomenuo je Johnson i stavio žut nokat na drveni držak od cedrovine.

– Vratite mi ga onda – reče Vulture i ispruži ruku.

– Pa, neka bude – popustio je trgovac i počeo prekopavati po džepovima.

– Kupit ću drugi. Otvorite ormar da vidim što imate – naredio mu je Vulture.

– Odmah, odmah, gospodine – prošaptao je trgovac, izabrao jedan ključ iz debelog svežnja i otključao ormar.

– Najveći izbor zapadno od Pecos, gospodine – hvalio se Johnson slažući revolvare na pult, pa malo nakrenuo glavu, nasmiješio se i pokazao Vultureu svoje krezube desni.

– Izvolite, odaberite što vam se sviđa! – nukao ga je.

Vulture je odmah odgurnuo četiri stara vojnička kolta i svu pažnju posvetio novijim uzorcima. Pomno ih je pregledavao

dok je trgovac iznosio revolvere i slagao ih po pultu.

— Ovi su rabljeni. Ljudi ponekad prodaju oružje da bi došli do novca za hranu — nadovezao je trgovac.

Vulture letimično pogleda širok opasač s malenim mjedenim kopčicama.

— Pokažite mi taj tamo — rekao je Vulture i upro prstom u smotani opasač s mjedenim kopčicama.

Trgovac razmota opasač. Gleđao je Vulturea u oči.

— Kažu da je pripadao Benu Quesadu. Gotovo sam na nj zaboravio. Pogledajte ga samo, gospodine!

Vulture otpuhne prašinu s bubnja. Držak mu je bio od žučkaste bjelokosti, odlično oblikovan i izglađen. Čelik se svjetluca, gotovo srebrnkast. Izvukao je kolt iz korica. Krajiški kolt kalibra .44 sa cijevi od devet centimetara. Vulture osjeti kako mu srce živo lupa. Revolver je bio prekrasan. Kako li je samo dospio u tu ropotarnicu? Otvorio je bubanj i služeći se noktom na palcu kao zrcalom za odraz svjetlosti s prozora, pogledao kroz cijev. Nigdje ni traga rđi. Mehanizam je savršeno radio. Čak su i rupe za naboje imale svojstvene kolobare koje su na njima ostavile ispaljene čahure. Taj je revolver nekada zacijelo pripadao vrsnom revolverašu. Okušao je pritisak na obaraču i kokotu. Sve je bilo savršeno.

— Koliko? — upitao je brzo.

— Pedeset s opasačem i koricama.

Vulture je trenutak oklijevao. Revolver je doista vrijedio te novce, ali morao je štedjeti svaki dolar.

— Petdeset i pet, manje dva-
deset i pet što ste mi dužni za
moj revolver, sve u svemu dva-
deset dolara. Može? — Pa, do-
bro, neka bude — pristao je tr-
govac teška srca i uzdahnio.

— Tri stotine metaka, ulje i
šipku za čišćenje, vosak za ma-
zanje opasača — naručio je da-
lje Vulture.

Trgovac je poslagaio sve stva-
ri na pult i počeo zbrajati.

— Pedeset i šest dolara i čet-
deset centi. Hoću li zamotati? —
upitao ga je Johnson veselim
glasom.

— Stavite u vrećicu.

Vulture plati račun i uzme
vrećicu. Sunce se već spustilo
prema zapadu kad je ponovo
stupio na ulicu. Vjetar je divlja-
čki puhao i valjao pred sobom
potrgano pustinijsko grmlje.

Vulture je bio zadovoljan. Na-
pokon je prošlo vrijeme čeka-
nja. Uzbudivala ga je pomisao
da sutradan kreće u lov na
Morgana Kanea.

Žurno je prešao ulicu. Ljudi
su ga čekali u salunu. Najeli su
se. Prljave čaše i tanjuri stajali
su na stolu od sirovih dasaka.

Sabadilla se zablenuo u novi
Vultureov opasač.

— Pojačanje?

— Da — odsjekao je kratko
Johnny Vulture i obratio se svi-
ma, izvukavši iz džepa zemljopisnu kartu Teksasa i raširivši je po stolu.

— Evo, momci, pogledajte ka-
ko smo podijelili područje...

Vjetar je ojačao i zavijao oko
kuće. Ljudi nisu izašli iz kuća te
večeri. Konji su tapkali u staja-
ma. Plašilo ih je cviljenje na
krovu i pucketanje u tankim zi-
dovima. Uz šank u salunu raz-
bojnici su slušali zavijanje vje-
tra i zadovoljno pijuckali. Nitko

ne ide u potjeru po takvu vremenu.

IX

U odjeljku vagona nije bilo nikoga, samo se dugačak čovjek ispružio na drvenoj klupi. Prozor iznad njega bio je otvoren pa se tanak sloj ugljene prašine nataložio na njegovoj košulji i šeširu. Dosadna lupa kotača o tračnice uspavljivala je Morgana Kanea i on je samo kroz drijemež osjećao njihanje vlaka i škripu kotača. Zadržimao je s toplom i ugodnom uspomenom na vitku djevojku iz El Pasa, na noć provedenu u mekanom krevetu uz nježnu baršunastu kožu, na dubok osjećaj blaženstva.

Otvorila su se vrata odjeljka i snažan propuh strugnuo je u huku kroz odjeljak i zalepetao širokim obodom Keneova šešira.

— Midland, iduća stanica, gospodine — najavio mu je kondukter.

— Hvala — progundao je Kane ispod oboda šešira i ruka mu se nagoniski spustila na držak revolvera. Opustio se ponovo. Od one zlokobne noći prije šest godina nikada se nije mogao ugodno osjećati u vlaku. Odonda se uvijek prestrašeno trzao kad god bi se vrata odjeljka vagona nenadano otvorila.

Otvorio je oči i pogledao kroz prozor. Nekoliko se zvijezda pojavilo, pa opet nestalo poput duhova iza oblaka prašine i dima. Ovdje-ondje crvenkastozlatan mjesec provirio bi iza dalekih gorskih vrhunaca. Vjetar je puhao i kroz odjeljak u vlaku. Jurili su preko gole, suhe i odurne visoravni, na kojoj nitko nije

mogao živjeti. Sunce bi tamo čovjeka začas spržilo, a kosti bi mu pokrio živi sipki pijesak.

Kane se trgne i naglo sjedne. Silazio je iz vlaka u Big Springu. Sjetio se niskih, zelenih breгова uz rijeku Conchos. Odjednom ga spopade želja za vodom, travom i drvećem. Već mjesecima nije oko sebe vidio ništa drugo osim stijenja i kamenja, prašine i sasušena grmlja. Uz obalu Conchosa prostirali su se pašnjaci i rančevi, livade i farme, a dašcare prvih doseljenika zamijenile su čvrste kuće od kamena i brvnare na uzornim gospodarstvima, uz koja se njihalo klasje žita.

Vlak se zasoptao i stao uz peron u Midlandu. Blijeda zanjihana svjetiljka, bat čizama po peronu, ljudi s punim kovčezima i torbama, nestrpljivo siktanje pare iz lokomotive i napokon zvižduk konduktera, bijahu mu jedina supomena na taj grad. Pošto je utihnula lupa vrata na vagonima, trgnuo ih je snažan povlak i parna je zviždaljka jetko proparala tišinu usnuloga prerijskog gradića. Midland je uskoro ostao daleko za njima i kroz oblake dima iz lokomotive i prašine Kane je razabrao obrise visoka gorje uz Conchos. Na jugu je ostao San Angelo sa svojim prelijepim jezerom.

U to su doba možda lovci ležali u šipražju i uperenih pušaka čekali da svane i da polete prva jata divljih gusaka. Kane se prisjetio i svog djetinjstva u Wyomingu kad mu je bilo šesnaest godina i kad je u zasjedi čekao da divljač dođe na vodu. Vidio je sebe kao visoka, mršava dječaka nespretnih kretnji i neuredne raščupane kose, po-

luotvorenih usta i zažarenih očiju, s lovačkom puškom u ruci. Puška se tresla kao prut na vodi u njegovim dječaćkim tankim rukama.

Što bi taj dječak mislio da se nekim pukim slučajem nađe u istom odjeljku vagona nasuprot samom sebi, samo dvadeset godina starijem? I bi li Morgan Kane uopće prepoznao sama sebe u tom dječaku od šesnaest godina; on sa svim svojim ožiljcima, krvavim uspomenama i ugledom vrsna revolveraša?

Kane okrene glavu od prašnjava prozora i izvadi polupraznu bocu viskija iz svoje putne torbe. Potegnuo je iz nje dobar gutljaj i ukočeno sjedio i dahtao. Sjetio se kratka odgovora koji je dobio od Shanea iz Fort Wortha na svoju molbu da mu odobri dopust.

— NE VRAĆAJ SE DOK SE DOBRO NE ODMORIŠ STOP SHANE.

Kane potegne još jedan gutljaj i osmjehne se otužno. Dva posljednja zadatka iscrpla su ga više nego što je bio spreman priznati. Prvi put nakon mnogo godina osjećao se umornim. Ugasnula je ona malena, živa iskrica, koja ga je uvijek tjerala naprijed, preko još jednog i još jednog brijega, prema daleku obzorju.

Bio je nekako utučen i bezvoljan. Osjećao se napuštenim i usamljenim. Činilo mu se da više nikamo ne pripada, da nema prijatelja, da više nikome nije potreban. Za desetak godina ljudi njegova kova bit će još samo legenda, koja će se brzo zaboraviti kao što su ljudi zaboravili prve lovce na krzna, žilave trapere, hrabre i odvažne ljude koji su osvojili Divlji zapad.

A što je postigao u svom životu?

Nasmiješio se tužno i nesvesno dodirnuo ožiljak na zapešću svoje desne ruke.

Postao je glasovit revolvereš.

Popio je još jedan gutljaj viskija. Ostalo ga je još samo malo pri dnu boce. Vrata su se ponovo širom otvorila.

— Za dvadeset minuta stižemo u Big Spring.

— Hvala.

Kane isprazni bocu i baci je kroz prozor. Zatvorio je prozor i namotao cigaretu. Sjedio je i pušio dok je vlak dahtao kroz usku guduru što je vodila u duboku dolinu koju su Komanči nazvali Big Spring još prije dvjesto godina.

Zora je zarudjela na istoku. Prašina se odjednom slegla. Srebrna je mjesečina osvijetljavala tamne šume. Vlak je jurio širokom nizinom. Telegrafski stupovi promicali su ispred prozora kao visoka drvena ograda. Dizali su se uz prugu cijelim putem od El Pasa. Opominjali su bjegunce da više nemaju kamo pobjeći. Kane se gorko nasmiješio i uzeo s klupe svoju tešku putnu torbu i sedlo. Zagledao se kroz prozor. Kroz ranu jutarnju sumaglicu ugledao je prve svjetiljke na kolo-dvoru u Big Springu. Iskrene su vrcale iz tamnog oblaka dima što je sukljao iz lokomotive.

Vlak je polagano ušao u stanicu dok je zvono neprekidno zvonilo i najavljivalo dolazak vlaka. Nekoliko je ljudi stajalo na peronu. Napokon se vlak zaustavio uz snažan trzaj i zveket odbojnika i kvačila.

Kane je sišao na peron. Bio je umoran i ukočen. Putovao je više od dvadeset i dva sata.

Zabacio je sedlo preko rame-na i pošao prašnjavom ulicom prema središtu grada. Uzduž ulice u drvoredu rasli su jablani. Lišće im je bilo uvelo. Osušilo ih je jarko sunce.

Kola su zaštropotala ulicom. Voda je u tankom mlazu škropila prašnjavu cestu iz velike drvene bačve.

Kane se gorko nasmiješio. Bio je to neporeciv znak da je došao u civilizirani grad, gdje se ulice zalijevaju u ranu zoru ljetnog dana. Otišao je u poznati, stari hotel koji se godinama zvao BIG SPRING LOVE AND DRINKS. U to vrijeme on je bio vrlo ugledan hotel a ne više ozloglašeno svratište u kojem su nekad nastupale golonoge plesačice i u kojem se kartalo, a još više pucalo.

Kane je dobio sobu na drugom katu. Prozor je gledao na ulicu. Soba je bila tamna i smrdjela je na ustajali zrak. Prozor je bio uzak i visok.

Sunce je uskoro visoko odskočilo i grad se probudio. Za razliku od El Pasa, ovdje su ljudi živjeli smirenim životom. Kane je smatrao da je tome glavni razlog što su ovdje ljudi živjeli uglavnom od poljoprivrede a ne od stočarstva i rudarstva. Farmerima se nikada nikamo nije mnogo žurilo. Imali su vremena da razgovaraju na ulici i nisu se žurili da se što prije vrate kući. Big Spring je bio usred nizine zemlje crnice i svi su se nadali da će uskoro postati žitnicom Teksasa.

Pošto je ispio nekoliko čašica, Kane je zaspao ispružen preko kreveta. Probudio se u predvečerje. Ustao je i prišao prozoru. Vidio je na kolodvoru oblak dima iz lokomotive večernjeg vla-

ka koji je upravo stigao u Big Spring. U daljini je čuo zvonjavu s perona. Okrenuo je leđa prozoru. Uskoro će noć i saluni i kartaške jazbine otvorit će svoja vrata. Zasvrbio ga je lijevi dlan i bio je siguran da će te večeri dobiti mnogo novca na kartama.

X

Clay Culican nije se dugo zadržao na peronu kolodvora u Big Springu. Natovario je sedlo na leđa i brzim korakom pošao prema središtu grada. Ugledao je stari hotel, frknuo prezrivo nosom i odabrao drugi, novi i suvremeniji. Šest jablana ukrašavalo je pročelje hotela, a lišće im je bilo svježije i zeleno. Zalijevaju ih svakog dana, pomislio je Culican, radujući se hladnoj kupelji i čistoj odjeći.

Putovanje vlakom bilo je dugo i dosadno. Osam je puta silazio s vlaka na usputnim stanicama i pregledao uzduž i poprijeko osam gradova između El Pasa i Big Springa. Posjetio je dvadesetak hotela i četrdesetak saluna i barova. Već mu je bilo dozlogrdilo to njuškanje.

Kartao se u salunima u sitne novce i dobivao. Da su uložili bili veći, mogao je zaraditi i pravo bogatstvo i otkupiti svoju prezaduženu plantažu. I ni u jednoj od tih jazbina nije naišao na Morgana Kanea.

U hotelsku je knjigu upisao prvo ime koje mu je palo na um i platio jedno noćenje. Mislio je da se neće morati dulje zadržavati u Big Springu. Naručio je bocu viskija, izvadio iz džepa karte i počeo svoje svakodnevno uvježbavanje. Katkad bi srknuo gutljaj viskija. Obukao se čim se smračilo i sišao u bla-

govaonicu na večeru. Poslije večere popeo se opet u sobu i opasao revolver. Pogladio je dršku od kornjačevine svog revolvra kratke cijevi kalibra 38, koji se inače nosi ispod pazuha. Culican je iz iskustva znao da je mnogo lakše povući revolver iz korica uz bok. Prsti su mu se ovili oko drška. Zadovoljan, stavio je šešir na glavu i otresao nevidljivu mrvicu prašine sa svoga otmjenog prsluka.

Šetao je glavnom ulicom i gledao u izloge i prozore. Sumrak tek što se spustio na grad. Kartaški stolovi u salunima bijahu još poluprazni. Konobari su besposleno stajali i čavrljali za šankom, a konobarice se ogledavale u džepna zrcala. Culican zapali cigaru. Srećom, nje ga je zapao srednji predjel područja koji su morali pretražiti. Odgovor koji je Johnny Vulture dobio na svoj brzoplet sve ih je zaprepastio. Vulture im ga je pročitao naglas. Bio je vrlo kratak:

MORGAN KANE OTIŠAO
PRIJE TRI GODINE STOP
ADRESA NEPOZNATA STOP
LOWELL STOP FORT WORTH.

Ali još je bio u Teksasu!

Culican otrese pepeo sa cigare. Gila Dawson je pretraživao krajeve južnije od Big Springa. Matt Sabadilla okružuje El Paso, jer se zainatio da se mnogo ne udaljuje od Rio Grande. Vulture i njegov tajnoviti gazda putovali su udobno i bez žurbe prema istoku dok su za njih radili tri para očiju. Prema dogovoru morali su im se javljati u određene dane u određenim gradovima.

Noć je bila blaga i mračna. Ulične su svjetiljke treperile pospano kroz mračne sjene. Culican

gurne nogom vrata i uđe u najveći i najnoviji salun u gradu, pa se zaputi prema baru. Naručio je čašu piva i pogledavao u kartaše u velikoj prostranoj prostoriji.

Odabrao je četvoricu koji su mu iz te daljine nalikovali na opis Morgana Kanea. Culican uzme čašu i krene šetkati između stolova. Dvojicu je odmah otpisao. Bili su premladi. Treći je bio prestar i trbušast premda su mu ruke i noge bile tanahne. Četvrti je sjedio okrenut leđima. Glava mu je izgledala premale na za onoliko široka ramena. Kosa mu je bila crna i gusta, vrat uzak i smeđ. Culican mu pride. Nije išao ravno k stolu. Zadovoljio se pogledima sa strane kad bi se čovjek okrenuo prema suigraču.

Culican zamijeti usko, tamnoputno lice s uskim nosom i mršavim obrazima. Ali spazio je i još nešto. Bijeli ožiljak uz čovjekovu sljepoočicu. Razočarao se. Ožiljak je bio vrlo upadljiv i svi koji su jednom vidjeli Kanea, zacijelo bi se sjećali da je Kane imao takav ožiljak.

Culican se napola okrenuo. Htio je otići, kadli mu oko zapne... Skamenio se. Tamnoputni čovjek dijelio je karte. Culican mu pride korak bliže da bolje vidi. Grlo mu se stegnulo. Čovjekova je desna ruka čudno izgledala, kao da ima samo četiri prsta.

Culican osjeti kako mu se znoj slijeva niz leđa. Stajao je kao kip i buljio u iznakaženu ruku. Tanak kožnati обруč držao je zajedno srednjaka i prstenjaka, a dugačka bijela brazgotina pružala se ispod dlaka zapešća šake.

Čovjek se okrenuo kao da je osjetio da ga Culican promatra. Beskonačnu minutu Culican je buljio u pravilno tamno lice tvrdih crta i sivih, bistrih očiju. Tanke, gotovo okrutne usnice razvukle su se u sitan osmijeh.

— Želite li se kartati, gospodine?

Culican se brzo sabrao i snašao.

— Jedva čekam — odgovorio mu je likujući u srcu od zadovoljstva.

— Sjednite na moje mjesto — ponudio mu je jedan kartaš kojem karta te večeri baš nije išla. Culican mu se zahvalio uz smijeh. Privukao je stolicu i sjeo.

— Vidio sam vas tamo preko u zrcalu kako me promatrate. Doimali ste se kao da jedva stojite na nogama — rekao mu je tamnoputi čovjek i ne pogledavši ga.

Culican letimično pogleda u maleno zrcalo što je visjelo na zidu iznad stola. Postalo mu je užasno vruće i znao je da mu se lice zažarilo. Baš sam ispao prava budala, pomislio je.

— Došao sam na zapad da okušam sreću, ali izdala me. Ostala mi je još samo uspomena na ovaj lijepi grad. Zovem se Sawyer. Clay Sawyer — Culican je čuo samog sebe kako laže.

Ostali kartaši promrmljali su svoja imena, ali tamnoputi čovjek ne izusti ni riječi. Culican nije pravo ni pogledao u karte. Zurio je preko njih u čovjeka što mu je sjedio sučelice. Ne, nema sumnje, to je sigurno Morgan Kane, zaključio je poslije trećeg dijeljenja. Činilo se da mu kožnati prsten uopće ne smeta. Prsti su mu bili gipki i jaki kao čelična pera.

Culican je počeo ozbiljnije pratiti igru tek kad je Kane kupio ulog od četiri stotine dolara. Misli su mu se neprestanice rojile glavom iza opuštena i vesela lica. Morao se javiti Vultureu tek za dva dana iz Abilene. Tad će Johnny biti u Sweetwateru. Što da radi? Smije li se nadati da će Kane tako dugo ostati u Big Springu? Tad je uočio i grešku u Vultureovu planu. Cijela bi potjera trajala kraće da ga je svatko od njih smio ubiti.

— Sretne ste ruke, gospodine. Živate li ovdje? — upitao je Culican Kanea ljubeznim glasom dok je palio cigaru.

— Ne.

Culican se ugrize za jezik. Bilo je to glupo pitanje jer mu je Kane rekao da ga je prije toga promatrao u zrcalu. Je li ga izdao izraz lica?

— Ja ću ostati nekoliko dana. Nadam se da ćemo odigrati uzvratnu partiju — kazao je Culican kad mu je Kane odnio još stotinu dolara.

— Nećete ostati prikraćeni — odvratio mu je nehajno Kane.

Culican se osjećao kao da sjedi na žeravici. Jedva je čekao da izleti iz saluna što dalje od prodornog pogleda tih sivih očiju. Kad je ponovo izgubio sto dolara, odgurnuo je stolicu i ustao.

— Oprostite, gospodo, ali ostao sam bez novca.

— Šteta, pa tek smo sada pošteno zaigrali — napomenuo je Kane.

Culican se naklonio, okrenuo i polaganim korakom pošao prema baru. Stao je uz šank i u zrcalu iznad bara promatrao Kaneov stol. Kane se nije ni osvrnuo za njim.

Ćulican je pričekao nekoliko minuta, a onda izašao iz saluna u mračnu noć.

* * *

U jedan sat poslije ponoći kornobari su počeli gasiti svjetiljke. Kartaši su se bunili i glasno prosvjedovali, a kad im ni to nije pomoglo, počeli su se razilaziti.

Kane je spremio dobitak u džep, ispraznio čašu i uzeo šešir. Kad je izašao na ulicu, zastao je trenutak da mu se oči priviknu na tamu. Zatim je sasvim polako krenuo prema svom hotelu.

Tko je bio onaj kartaš? Kane je bio siguran da ga nikad prije nije vidio. Zašto li je onako uporno buljio u njegovu desnu ruku?

Ušao je u predvorje hotela spuštenih ramena i opušten, ali je svejedno zastao ispred vrata svoje sobe i osluškivao prije nego što ih je otvorio. Gurnuo je nogom vrata i revolver uperio u mrak u sobi.

Najprije je prišao prozoru. Širom ga je otvorio. Zapljusnuo ga je vruć i sparan zrak. Stao je kraj prozora i promatrao ulicu. Odjednom se trgnuo. Ispod ulične svjetiljke promaknula je neka sjena. Ponovo ju je ugleđao, ali na uglu ulice. Odmah ga je prepoznao po šeširu.

Sawyer! Znatiželjni kartaš. Išao je prema kolodvoru.

Mogao je ići samo u...

Kane stisne zube. Telegrafski ured!

Pograbio je šešir i istrčao iz sobe. Sišao je stražnjim stubama za služinčad. Žurio je sporednom uličicom i zalijepio se, zadihan, uza zid kuće do kolo-

dvora. Vidio je čovjeka sagnuta preko pulta. Prišuljao se bliže ulazu u telegrafski ured. Ostariji čovjek u košulji zasukanih rukava ispunjavao je nekakav obrazac. Sawyer je stajao ispred pulta, nervozno bubnjajući po njemu prstima. Napokon telegrafist podigne glavu. Nešto je rekao Sawyeru. Sawyer je platio, uzeo priznanicu i izašao. Kane se pritajio u duboku mraku iza jablana. Čuo je kako se koraci udaljuju.

Otvorio je vrata i ušao u telegrafski ured. Telegrafist ga pogleda podignutih obrva, očito iznenađen.

— Što ste svi navalili noćas? — potužio se.

Kane stavi zvijezdu saveznog šerifa na pult.

— Dajte mi da pročitam taj brzojav — rekao je bez uvoda.

— Ne bih smio — skanjivao se telegrafist i pogledao ga uplašenim očima.

— Hoćete li da pozovem i gradskog šerifa?

— Ne, nemojte... Nije potrebno. Izvolite, oba.

Kane pogleda datume. Jedan je trebalo otpremiti odmah, a drugi tek idućeg dana.

— Ovaj moram poslati preko sutra... oh, ne, sutra. Ponoć je već davno prošla — objasnio mu je telegrafist.

MILES BROWN HOTEL PHOENIX STOP SWEETWATER STOP KANE U BIG SPRING STOP VIDIMO SE U ABILENEU STOP CC. — pisalo je u telegramu.

— Taj moram prvi poslati — reče telegrafist i pokaza mu drugi.

Bio je istog sadržaja kao i prvi, samo je bio naslovljen na hotel Royal u Abileneu.

Kane upamti poruku, odgurne obrasce i okrene se da pode.

— Nadam se da neću imati neugodnosti — zavapio je za njim telegrafist.

Kane mu umjesto odgovora baci zlatnik od deset dolara na pult i zatvori vrata za sobom. Činilo mu se da će mu srce iskočiti iz grla.

Kartaš ga je prepoznao. Znao je čak i njegovo ime i prezime i obavijestio je ostale.

Koga i zašto?

I čemu dva brzovanja istom čovjeku u dva razna grada?

Dakako... oni ili on... bijahu na putu. Brzovaj će ga čekati u prvom gradu u koji stigne. A adresa? Jamačno su se unaprijed dogovorili, zaključio je Morgan Kane.

Zastao je u mraku i duboko udahnuo. Osjetio je kako mu smrtna jeza puzi niz leđa.

Sve je bilo unaprijed smišljeno i isplanirano. Ali zašto?

Nosnice su mu se raširile. Nasmiješio se pakosno i iskesio zube. Odgovor na to pitanje znao je samo jedan čovjek u Big Springu: kartaš koji mu je rekao da se zove Sawyer. Teško njemu, dopadne li mu šaka.

Laganim korakom kao mačka zaputio se u središte grada.

* * *

Za desetak je minuta pronašao u kojem je hotelu odsjeo kartaš. To ga je stajalo samo nekoliko dolara koje je gurnuo u šaku hotelskom vrataru.

Kane je izašao iz hotela i pošao uskom uličicom oko zgrade. U Sawyerovoj sobi još je gorjela svjetiljka. Pritajio se u mraku, razmišljajući što da učini. Nije ga mogao napasti u hotelskoj

sobi. Kako da ga izvuče iz hotela?

Brzovaj! Ponavljao je u sebi sadržaj poruke. Naglo se okrenuo i vratio u glavnu ulicu. Pošao je u konjušnicu. Vrata stajale su pritvorena.

— Ima li koga ovdje? — povikao je čim je zakoraknuo u konjušnicu.

— Što želite, gospodine? — javio mu se pospan glas dječaka sa sjenika.

— Hoćeš li zaraditi deset dolara za deset minuta?

— Hoću.

Pjegavo, pospano lice dječaka pojavilo se na svjetlu. Dječak je imao najviše petnaest godina.

— Slušaj pažljivo što ću ti reći — kazao mu je Kane dok mu je pod nosom mahao novčanicom od deset dolara.

Dječak je jedva čekao da je ščepa.

Nekoliko minuta poslije tog razgovora Kane se ponovo šuljao mračnom ulicom prema kolodvoru. Pritajio se u tamnoj udubini u zidu pokraj ulaza u telegrafski ured.

XI

Hotelski je vratar bio pospan i mrzovoljan.

— Idi kući spavati, mali. Kog vrata tražiš ovdje u ovo doba noći?

— Imam hitnu poruku za gospodina Sawyera. Poslao me je stari Murphey iz telegrafskog ureda.

Vratar je znao da dječak zarađuje džeparac prenoseći poruke.

— Dobro, ali pazi da ne probuđiš ostale goste jer ću ti iščupati uši. Soba dvadeset i dva na drugom katu.

Dječak pohita uza stube na vršcima prstiju. Pokucao je tiho na vrata sobe broj dvadeset i dva.

— Gospodine Sawyer! — pozvao ga je u pola glasa dječak.
— Što hoćeš? — odmah mu se javio glas iz sobe.

Poslao me je gospodin Murphey iz telegrafskog ureda. Stigao je brzoplet za vas iz Abilene. Kaže da je hitno i da odmah dodete.

Vrata su se polagano otvorila. Dječak se zablenuo od straha u cijev revolvera uperenu ravno u njegovo srce.

— Tko si ti, mali?

— Joey... Joey Benton. Ispomažem u konjušnici i raznosim poruke kao teklić za gospodina Murpheyja, telegrafista.

— Je li rekao odakle je brzoplet?

— Od nekog gospodina Milea Browna.

— Dobro, mali. Vрати se i reci mu da ću odmah doći.

Joey je otrčao tiho niz hodnik i stube.

Kane je čučnuo u udubinu u zidu i brojio minute strpljivo čekajući. Svjetlo iz telegrafskog ureda djelovalo je utješno. Stupica je bila postavljena.

Začuo je korake. Provirio je iz svog skrovišta. Tamni lik je žurnim korakom grabio niz ulicu. Kane nije skidao očiju s njega. Prešao je ulicu i pošao prema telegrafskom uredu. Morao je proći uz Kaneovo skrovište. Kane izvuče revolver iz korica i uhvati ga za cijev. Pričekao je dok Sawyer nije prošao korak-dva kraj njega, a onda je skočio na njega kao tigar.

Prigušena kletva i Culican se naglo okrene. Ruka mu je posegla za revolverom. Težak držak Kaneova revolvera dohvatio ga je po lijevoj sljepoočici. Culican se skljkao kao vreća na zemlju.

Kane je stajao trenutak nad njim i otpuhivao zadihano. Sve se zbilo u trenu i bez najmanjeg šuma. Opipao je Culicanovo bilo. Srce mu je pravilno kućalo. Odvukao ga je iza kuće i bacio ga pod zid. Vratio se do ugla, provirio i tiho zazviždao. Začas je čuo topot konjskih kopita. Joey mu je doveo konja. Kane izade na ulicu i pograbi uzde.

— Najbolji vranac u gradskoj konjušnici — rekao mu je šapatom dječak.

Kane mu se nasmiješio i gurnuo mu u ruku nekoliko novčanica.

— Hvala ti, Joey. A sad bježi odavde i zapamti: nikome ni riječi.

— Hvala vam, gospodine — prošaptao je dječak i nestao u mraku kao strijela.

Kane povede konja iza kuće. Podigao je kartaša Sawyera i prebacio ga preko konja iza sedla. Za nekoliko minuta izjahao je iz Big Springa.

Nekoliko je sati sjedio šuteći u suhom koritu ovećeg potoka nedaleko od grada. Zora je zarudjela i jarke sunčeve zrake obasjale su istočno obzorje. Sawyer je ležao pokraj njegovih nogu. Katkad bi procijedio kroza zube poneku masnu kletvu i trzao povezom. Kane je šutio i nepomično gledao pred sebe. Znao je da će tako najlakše slomiti Sawyerove živce.

Pošto je sunce granulo, Kane je skinuo kaputić. Doimao se još mršaviji u crnom prsluku i bije-

loj košulji. Zatim je uzeo revolver i položio ga pokraj sebe. Iz džepa na hlačama izvadio je nož i izvukao najdulju oštricu.

Kartaš je podigao glavu i zabuljio se u Kanea raskolačenim očima.

— Što će vam to? Zar ste poludjeli, čovječe?

Kane se polagano nagne nad njega.

— Slušaj me pažljivo, jer neću ponavljati. Pročitao sam oba brzojava koja si poslao Milesu Brownu. Iz ove situacije nećeš izaći dok ne propjevaš i ne kažeš mi sve što znaš — zaprijetio mu je hladnim glasom Morgan Kane.

— O kakvim vi to brzojavima govorite? Što vi to blebećete? — nacerio mu se kartaš u brk.

Kane ga udari šakom po zubima. Kartaševa se glava zanjise. Usta su mu bila raskrvavljena kad je ponovo pogledao u Kanea.

— Govori! — naredio mu je Kane.

— Idite vi u...!

Kane ga je udario ponovo po zubima prije nego što je dospio izgovoriti cijelu rečenicu. Rasjekao mu je usne. Kane je zatim namotao opasač oko šake desne ruke. Kartaš se okrene na bok kako bi izbjegao izravan udarac.

— Govori! — povikao je Kane strogim glasom.

Culicanova se glava njihala amo-tamo. Htio je pljunuti. Tuppe oči zabuljile su se u Kanea.

— Neki kartaši vam se žele osvetiti. Platili su mi pet stotina dolara da vas pronađem. Trebalo je da kartamo s označenim kartama i da vas oderem do kože.

— Tko se to meni želi osvetiti, Sawyeru? — upitao ga je Kane i tako se ružno nasmijao da mu se lice iskesilo u grimasu.

— Rekao mi je da se zove Miles Brown. Trebalo je da mu pošaljem brzojav kad...

Kane udari kartaša u sljepoočicu šakom umotanom u opasač. Čuo se mukli udarac kao motkom po truplu.

— Ne laži. Ja sam tebe odevrao do kože. Izmisli nešto uvjerljivije.

Na Culicanovim se ustima pojavila krv. Otečene oči zrikale su pune straha. Opsovao je prostački.

Kaneova šaka umotana u opasač dohvatila je kartaša po ramenu kao šumska sjekira. Čuo se zvuk kao da je nešto prepuklo.

Culican je tiho jauknuo i zastenjao.

— Slomio sam ti ključnu kost. Nećeš od toga umrijeti, ali to boli kao sam vrag. Ne zaboravi da imaš još jednu. Hoćeš li da ti i nju slomim?

Culican je promrmljao neke nerazgovijetne riječi. Kane proguta gorčinu što mu se skupila u grlu. Sunce je već bilo visoko odskočilo. Znoj je curio s Kanea. Culican se okretao amo-tamo. Činilo se da je slomljen. Jedno mu je rame bilo niže od drugoga. Kane uzdahne, a iz grla mu se ote glas nalik na jecaj.

— Govori, čovječe... ili ću te ubiti. Govori! — zaurao je Kane.

— Dobro, dobro... samo prestanite... molim vas — zacvilio je Culican.

Kane ga pograbi za kosu. Podigao mu je glavu. Kaneu se ponovo skupila žuč u grlu kad mu je ugledao lice.

— Govori! Brzo! — zasiktao je.

— Vulture... tako se zove, Vulture... i neka žena... ja joj ne znam imena... ubit će vas... ja, Gila Dawson i Matt Sabadilla... morali smo vas... morali naći — izustio je s mukom, a glava mu je klonula na rame. Kane ga ispusti, a Culican se složi u gomilu izudarana mesa i slomljenih kosti.

VULTURE! Ubojica Petea Grossmana! Razbojnik koji mu je umaknuo iz one ruševne postaje. Zar želi osvetiti smrt svojih prijatelja? A tko bi mogla biti ta žena?

Culican je teško i hripavo disao. Kane ga pogleda. Psujući je podigao Culicana na noge. Malo zatim jahao je natrag u Big Spring s onesviještenim Culicanom preko sedla. Nije ga sažaljevala. Da je smio, Culican bi ga ustrijelio kao psa. Morao je otići do gradskog šerifa, reći mu tko je i što je i Culicana strpati u zatvor. Brzozavi koje je Culican poslao već su jamačno stigli u Sweetwater i Abilene. Znao je ime i adresu. Na brzu konju mogao je onamo stići za jedan dan.

Dim iz Big Springa vukao se nad dolinom. Brzozavi su obavijestili primaoca o mjestu njegova boravka, ali Kaneu se nije svidjela pomisao da čeka nekoga koga ne poznaje. Taj Miles Brown i Vulture su ga zacijelo poznavali. Hotelsko osoblje će mu opisati Vulturea i tajanstvenu ženu za dobru napojnicu. Mora ih posjetiti, svakako.

Culicanova se glava njihala lijevo-desno. Krv se već zgružala na ranama. Lice mu je bilo crno od modrica. Kane smota

cigaretu i zapali. Povukao je dim i namrštio se. Gorak je bio okus dima.

Gila Dawsonu već je dojadilo to jalovo traganje kad je napokon stigao u San Angelo, odakle je morao poslati brzozav. On se nije volio voziti vlakom. U odjeljku vagona se uvijek osjećao kao u zatvorskoj ćeliji. Radije je jahao. Čim predam brzozav i spremim potvrdu, odjahat ću u Big Spring, a zatim u Abilene, odlučio je Gila Dawson. Nadao se da će u Big Springu još zateći Culicana, kome je Big Spring bio posljednja postaja prije odlaska na istok.

Ušao je u neku tamnu i prljavu krčmu. Žena za šankom bijaše dobro građena prljava mješanka četrdesetih godina. Gila Dawson osjeti želju za njom. Namrštio se. Ljubakanje s tom ženom moglo bi me ovdje predugo zadržati, pomislio je. Ponovo je pogledao u dubok razrez na napetoj bluzi, pa zatim u oči. Žena mu je izazovno namignula. Prišao je šanku i počeo s njom čavrljati. Izbliza je djelovala neodoljivo.

Sat poslije zaključala je vrata krčme i pozvala ga u stražnju sobu. Kad je Gila Dawson idućeg dana ujutro navlačio hlače, već je bilo prekasno da pomogne Culicanu. Tog istog jutra Morgan Kane prebio je Culicana. Kad se Gila Dawson oprostio od debele krčmarice, Culican je već bio na putu u zatvor u Big Springu. I da nesreća bude još veća, gradski je šerif opazio Gila Dawsona kad je ujahao u grad, i učinilo mu se da ga je već negdje vidio. Poveo ga je sa

sobom u svoj ured. Za Gilom Dawsonom nije bila razaslana potjernica u Teksasu, a gradski šerif nije mogao znati da je u Novom Meksiku na njegovu glavu raspisana nagrada, stoga je Gila Dawson poslušno pošao za šerifom.

Dok je Gila Dawson stajao ispred šerifova pisaćeg stola i čekao da šerif prelista sve potjernice, iz hodnika što je vodio u zatvor izašao je sjedokos čovjek u tamnom odijelu i s liječničkom torbom u jednoj, a krvavim zavojima u drugoj ruci. Tad su Giline oči zapele na odijelu što je visjelo na klinčanici iza šerifa. Uz odijelo vidio je i opasac s imenom vlasnika, ispisanom na komadu papira i nataknutom na klin. Odmah mu je bilo jasno da je Culican zatvoren i da je nešto pošlo po zlu.

Čim mu je šerif rekao da može slobodno ići, Gila Dawson je skočio na konja i odjahao iz Big Springa prema Abileneu kao da ga svi vrazi gone.

XII

Allison MacKay spustila je četku za kosu i proučavala lice što ju je promatralo iz zrcala. Oči su joj imale osobit sjaj, a oko usana pojavile su se opet ljupke rupice.

Njezina kosa, nekad crna, kao noć, bila je bakrenastoplava. Počešljala ju je u pundžu navrh tjemena, što je isticalo ljepotu njezina vrata i ramena.

Allison bijaše zadovoljna svojim izgledom. U tri večeri u Abilene Palace Hallu dobila je na kartama gotovo osamnaest tisuća dolara. Prisjetila se nervoznog vlasnika igračnice

Franцуza Claudea Pascala, kad je k njemu došla tražiti posao. Zinuo je od čuda kao riba na suhom. Ali poslije oduljeg razgovora počeo ju je gledati drugim očima. Uvjerila ga je u probitačnost takve suradnje u kojoj bi ona bila privlačna meka za kartaškim stolovima. Pascal je znao da najotmjenije igračnice na Divljem zapadu često zapošljavaju privlačne djevojke kao djelatelje karata. Takva djevojka privukla bi gomilu kartaša i podigla ugled kartašnice.

Ugovorili su njezinu plaću i Allison je počela raditi već idućeg dana uvečer.

U ponoć prvog dana ostalo je još nekoliko najokorjelijih i najupornijih kartaša u igri protiv nje, a Allison je bila oduševljena pažnjom koju je privukla na sebe. Zнала je da njezina haljina izazovno izlaže muškim pogledima njezine ženske čari i da oni više bulje u nju nego u karte. Claude Pascal joj je preporučio da nosi izazovne haljine, a ona se u njima vrlo ugodno osjećala. Laskave komplimente i dvosmislene dosjetke prihvaćala je sa smiješkom i dobacivala kratke poglede Johnnyju, da vidi da li ga vrijeđaju.

Jadni Johnny! On je lunjao po Abilenu kao nervozna mačka i gledao se u odsjaju izloga. Uzrujavali su ga brzogledi koje je dobivao. Kaneu nigdje ni tražiti, kao da je u zemlju propao, javljali su mu njegovi momci. Ponekad bi zakartao kako bi mogao razmijeniti poneku riječ s Allison. Odmah mu je upalo u oči da je ona rođena kartašica, premda mu nije bilo drago što ona svoje večeri provodi za kartaškim stolovima. Iz svake njezine riječi i svakog njezinog či-

na izbijalo je nešto odbojno i proračunato, čak i u onim rijetkim prisnim satima dok je s njom spavao. Poslije je spoznao da mu ona dopušta da s njom spava iz sasvim psiholoških razloga. Htjela ga je utješiti i smiriti. A novci su neprekidno pritjecali.

Uvjerio se da vara na kartama. Kad god mu je trebalo novca, uvijek ga je dobio dok je ona dijelila. Kad bi dobio onoliko novaca koliko mu je trebalo, ustajao bi od stola.

Strpljivo su čekali.

Allison se češljala. Claude Pascal joj je našao vrsnog vlasuljara, koji joj je obojio kosu. U njezinu poslu to je bilo nužno. Djevojke su se pretjerano dotje-rivale kako bi pokazale da su slobodne i da se vole zabavljati.

Vučjak Diablo prišao joj je šepajući. Položio joj je glavu u krilo. Pogladi ga je po glavi. Pas je bio njezin vjeran pratilac. Nikamo više nije išla bez njega i nitko se nije usudio dosađivati joj, ni pijanci ni nasrtljivi obožavatelji.

Ali taj je pas imao u sebi nešto što ona nije mogla shvatiti. U hladnom izražaju njegovih sivih očiju bilo je nečega ljudskog što ju je podsjećalo na Kaneove oči. Nekoliko je puta izbičevala psa i ono što je tad vidjela u njegovim očima podsjećalo ju je na onu strašnu noć u vlaku za Springfield prije mnogo godina.

Sjetila se Kaneove ruke na svom ramenu i sladostrasnog uzbuđenja što je pri tom osjetila, zanosa pobjedonosnog likovanja što ga je napokon osvojila i radosti što ga baš ona vodi u smrt. Pred očima bi joj iskrsla tamna platforma vagona, škri-

pa i klepetanje zaglušili bi joj uši. Prisjetila bi se zapuha studena vjetra, noćne hladnoće i Kaneova lica kad su ga pgrabili i kad mu je sinulo da je upao u klopku. Nikad neće moći zaboraviti njegovo zgrčeno lice bljedo kao smrt, oštre i uske bore oko usana i oči koje su potamnjale od srama i bijesa, ali ne i straha!

Kakav strašan čovjek! I kako ga je mrzila i željela istodobno! Budući da ju je Kane dotaknuo, okužio ju je svojom nastranom strašću, raspalio u njoj vatru koju je mogla ugasiti samo zadovoljenjem. Noćima je sanjari-la o tom trenutku. Uspomena na Rexa Duncana potpuno je izbljedi-la i uvela pod tvrdim Kaneovim usnama. I onda se opet vratio. Kao kuga prohujao je kroz Waco i bacio je u tamnicu.

Vrata iza nje otvorila su se uz tresak. Vučjak se trgnuo i bio bi skočio na Vulturea da Allison nije snažno povukla lanac.

— Johnny, mogao bi biti pristojniji. Što ho...

Izraz Vultureova lica preki-nuo je njezin glas u pola riječi.

— Kane je u Big Springu! — povikao je i bacio joj brzoglav u krilo. — Čuješ što ti kažem? Culican ga je pronašao. Poslao mi je brzoglav dva dana prije roka, ali, do vraga... pronašli smo ga!

Allison je ustala. Vučjak podi-že glavu i pogleda je svojim si-vim očima.

— Dopotovao je vlakom iz El Pasa — rekla je zamišljeno.

— Dobro, ali kog vraga...

— Poslušaj me do kraja! Idući grad je Sweetwater, zatim Colorado Springs, pa Abilene.

— Pođemo li odmah, sutra ra-

no ujutro smo u Big Springu, Allison!

— I što ćemo tamo? Ustrijeliti ga za kartaškim stolom? Odviše si nagle naravi, Johnny... to je prejednostavno i preopasno za nas.

Vulture zaškripi zubima.

— I što onda predlaže vaše veličanstvo? — podrugljivo će Johnny Vulture.

— Dok mi stignemo u Big Spring, Kane će već otputovati prema istoku. Predlažem da ga ovdje dočekamo. On je nemiran duh i neće dugo ostati na jednom mjestu. Uostalom, on mora otputovati na istok, hoće-neće, zar ne? Čekat ćemo ga ovdje, Johnny. Ja ću ga izmamiti izvan grada i onda...

— A tko će nam pomoći, Allison? Kanea nije lako namagarčiti i svladati.

— Pozovi naše momke! Oni će nam pomoći.

— Dobro. Naredit ću im da odmah dođu ovamo i da nam se jave. Allison je pomilovala Diabla po glavi. Pas je veselo mahnulo repom i zarežao kad je Johnny Vulture zakoraknuo prema vratima.

— Skloni mi to pseto s puta, Allison, jer padne li mi mrak na oči, ja ću ga ustrijeliti. Taj pas će te zaklati zubima jednog dana — upozorio ju je Vulture.

Allison se sagnula, pogladila psa i zagledala se u njegove sivo-zelene oči.

— I ti bi mene ugrizao, Diablo?

Pas trgne glavom i lizne joj obraz svojim dugim crvenim jezikom.

Allison se naglo uspravila.

— Vidiš da mene neće ugristi.

— Baš mi je drago. Ja odoh

predati brzojave — reče Vulture i okrene se da će poći.

— Bit će to vrlo zanimljiv sastanak, zar ne, Diablo?

Prizvuk u njezinu glasu pećnu je Vulturea. Zastao je i pogledao je.

— Ne misliš valjda...?

— Što, Johnny?

— Ne misliš ga valjda ovdje primiti... prije nego što ga mi dohvatimo u šake?

— A zašto ne? — upitala ga je izazovno sa žarom u očima.

— Do vraga, Allison... Zašto da mu sve kažeš? On će nas...

— Što da kažem? Što zna Kane? Ja sam bila u zatvoru i odsjedila svoju kaznu. Ja se s njime mogu sastati oči u oči bez straha. A ti pozovi momke, mogu nam pomoći.

— Meni se to ne sviđa. Čak ako te prepozna i...

— Dakako da će me prepoznati, pa što? Ja sam dijeliteljica karata u salunu, Johnny. Što ima prirodnije od toga? Bavim se svojim starim zanatom. Što mi može? Pitanje je zapravo što ja mogu njemu, Johnny.

— Zar ga tako dobro poznaš, Allison?

— O, da, i predobro.

Glas joj je zvučio uvjerljivo. Okrenula se prema zrealu i pustila da joj haljetak klizne niz ramena i padne oko bokova. Kroz tanku noćnu košulju Vulture je vidio šiljate tamne bradavice njezinih nabreklih dojki pod prozirnom svilom. Tanke bijele pruge niz njezin vrat osušile su mu grlo. Zakoraknuo je prema njoj.

— Allison — izustio je promuklim glasom.

Njezin ga je pogled zaustavio u pola koraka. Vučjak se spre-

mio na skok. Slina mu je kapala iz iskešene njuške.

— Laku noć, Johnny — pozdravila ga je i otpravila tihim glasom.

Vulture je buljio u nju. Lice mu se zgrčilo. Ružan, hrapav glas proparao mu je grlo.

— Prokleta kujo! — zasiktao je i zalupio vratima za sobom.

Allison je pomilovala psa po leđima.

— Još sam lijepa, zar ne, Diablo? Dovoljno lijepa da zavedem Morgana Kanea. Što ti o tom misliš? — upitala je šapatom vučjaka.

Pas je sjeo. Okrenuo je glavu kao da ne želi gledati njezinu golotinju.

— Diablo! — povikala je strogo.

Pas je pogleda. Njegove su sivе oči promijenile boju. Bile su zelene i staklene.

— Diablo! — zavapila je tiho, prestrašeno.

Pas podmuklo zareža, ustane i legne pod prozor. Allison slegne ramenima i uze se žurno oblačiti. Pogledala je u vučjaka. Oči mu bijahu zatvorene. Ipak, učinilo joj se da mu na kapcima vidi zelene točkice, kao da je promatra i zatvorenih očiju.

* * *

Novčanica od deset dolara ležala je na stolu.

— Još jednu kartu, molim — rekao je Johnny.

Znatiželjni promatrači tiskali su se oko stola. Allison je izgubila jedanaest puta zaredom, što je bila prava rijetkost.

Dala mu je kartu. Asa karo.

— Brzujavi su otišli. Momci će stići za dan-dva.

— Još jedno dijeljenje, gospo-

dine Brown? — upitala ga je Allison uz zavodnički smiješak.

— Hvala, ne. Idem dok me sreća nije izdala — rekao je smirenim glasom.

Ljudi su mrmljajući prosvjedovali. Browna je doista služila sreća te večeri. Claude Pascal promatrao ih je iz prikrajka namrštena čela. Nije mu išlo u glavu kako je Allison mogla tako mirno prihvatiti svoj poraz. Njezina je plaća ovisila o postotku njezine zarade.

Johnny Vulture ustade od stola i zakopča kaput. Igračnica je bila te večeri puna ljudi. Slegnuo je ramenima i izašao. U džepu je imao debeo smotak novčanica. Kad završi taj neugodan posao, džepovi će mu biti nabiti novčanicama. Onda će moći otputovati kamo želi, započeti nov život i zauvijek reći zbogom suhoparnoj divljini uz Rio Grande. Novo lice pružilo mu je osjećaj sigurnosti i više se nije bojao da će ga itko prepoznati.

Možda samo pola sata pošto je Vulture izašao iz saluna, tamna sjena ušla je u magličasto svjetlo ulične svjetiljke ispred igračnice.

Morgan Kane stiga je u Sweetwater. Bacio je pogled prema salunu. Gust sivkastoplavi oblak duhanskog dima vukao se pod stropom. Malen sastav svirao je na pozornici, gadno se znojeći da bi ih čuli.

Srebrnjaci i zlatnici zveckali su na zelenom stolu rulete i Kanea obuze neodoljiva želja da pokuša sreću. Odmah se sabrao i prokleo svoju slabost.

Prišao je baru i naručio piće. Nitko se na njega nije obazirao. Pijuckao je svoj viski i kada ga

je alkohol malo razgalio, počeo se ogledavati oko sebe.

Pogled mu se zaustavio na sjajnoj bakrenastoplavoj kosi nagnutoj nad zeleni kartaški stol. Žena je bila obučena u crnu izazovnu haljinu. Nekoliko ljudi guralo se oko nje da joj pristupi što bliže.

U tom trenu kao da je potamnijelo svjetlo pred njegovim očima, a ljudi su se kretali oko nje kao nijeme lutke. Zabuljio se u tu ženu kroz prizmu debelu pet godina, a čaša u njegovoj ruci počela je podrhtavati. Nema dvojbe, to je ona... Allison MacKay!

Okrenuo se prema baru i položio dlanove na šank. Lice mu se stegnulo i smrknulo. Napokon se smirio i srce mu je počelo ravnomojerno kucati. Podigao je desnu ruku. Prsti mu više nisu podrhtavali. Kretao se polagano, ne skidajući oči s njezina obraza u zrcalu iznad bara.

Doimala se, ako je to uopće moguće, ljepšom, izazovnijom i ženstvenijom nego što je ikad bila. Sve te godine što su prohujale nosio je u svom srcu uspomenu na nju, na njezine podatne usne i na njezina jedra njezina pod svojim dlanom.

Doduše, vrijeme i druge ljubavne pustolovine izbljedjele su njezinu sliku u njegovu srcu, ali kad ju je ponovo vidio, iskrsla je kristalno jasna pred njegovim očima. Kosa joj je bila bakrenastoplava, stas vitkiji, ali ljepota obline njezina lica nije se promijenila. Lijepe crte njezinih obrva i usta, koje su nalikovale na crveni signal za opasnost, upozoravale su ga na njezinu naprasnu narav.

Napokon se umirio i mogao je spokojno razmišljati.

Zašto li je došla ovamo i opet se bavila svojim starim zanatom? Zašto nije otišla na koje drugo mjesto gdje je nitko ne poznaje i zašto nije započela nov život?

Nagnuo se preko šanka prema konobaru.

— Gospodica Allison radi ovdje već tjedan dana i mogu vam reći da privlači goste svojom ljepotom — rekao mu je konobar.

— Zar nije udata?

— Ne, nije, ali priča se da je neki momak redovno posjećuje u njezinoj hotelskoj sobi. Samo, molim vas, to neka ostane među nama.

— Dakako.

Posjećuje je neki momak, čovjek po imenu Johnny Vulture, zaključio je Kane.

Velika gruda skupila mu se u grlu, a oči su mu pakosno zasjale. Iskapije je čašu i pošao prema kartaškom stolu.

XIII

Premda ga je Allison MacKay očekivala, ipak ju je njegova pojava osupnula kad se pojavio pred njom onako visok i vitak, lijepa lica i sivih hladnih očiju što su je nётremice promatrali.

Ipak, razočarao ju je. U njezinim je snovima bio krupniji, plećatiji i mladi. Obrve su mu bile gušće, nos veći, usne strastvenije i okrutnije. Zamišljala ga je snažnijim i opasnijim.

— Zdravo, Allison — pozdravio ju je tiho.

Pogledala ga je u oči. Znala je da je problijedjela kao krpa. Gotovo sva je obamrla.

— Zdravo — odgovorila je.

Žamor glasova oko njih kao da je odjednom utihnuo. U nji-

ma su se uskovitlale uspomene. Ona se sjetila njegova poljupca, a on tamne platforme vagona, huka vjetra i štopota tračnica.

Allison je odgurnula karte.

— Molim te, Luke, zamijeni me za trenutak — rekla je drhtavim glasom svom pomoćniku.

Okrenula mu je leđa, a Kaneove su oči pasle po njezinu savršeno građenom tijelu.

— Želiš li nešto popiti, Morgane? — ponudila ga je.

Kimnuo je potvrdno glavom.

Otišla je do prvoga praznog stola za dvoje. Konobar je zamijetio kad mu je kimnula glavom i vratio se s bocom i dvije čaše.

Sjela je za stol, a on se zagledao u izrez na njezinoj haljini. Miris njezina tijela i kose pomutio mu je razum i rasplamsao u njemu plamen požude.

— Sjedni — pozvala ga je.

Sjeo je. Bez riječi počeo je svijati cigaretu. Gledala je u njegovu desnu ruku, u ožiljak i kožnati prsten, a kad ga je pogledala u oči, zaprepastila se koliko su njegove oči nalikovale na Diablove.

Kaneu nije promaknuo njezin pogled. Ožiljak ga je zapekao i mrena mržnje zamutila mu je oči.

— Promijenio si se — rekla mu je tiho i zagledala se u ožiljak na njegovoj sljepoočici.

— Ali ti nisi. Kako živiš? — upitao ju je i zagledao joj se u oči preko plamena šibice.

— Dobro. A ti?

Slegnuo je ramenima. Na takva i slična pitanja Kane nikada nije znao što da odgovori.

— Opet se baviš svojim starim zanatom — predbacio joj je i pokazao glavom prema kartaskim stolovima.

— Kad samo to znam — odgovratila mu je tiho.

Slučajni promatrač nije mogao opaziti ništa neobičnog u njihovu ponašanju i onome o čemu su razgovarali. A oni su zapravo vrlo pomno vagali jedno drugo kao dva protivnika koji znaju da iz borilišta samo jedno od njih može izaći živo i zdravo.

Možda pretjerujem, pomislio je Kane, pokušavajući dokučiti što se toj lijepoj i neodoljivoj ženi mota po glavi. I kako je slabo poznavao žensku narav, ona je za njega ostala neriješiva zagonetka. Međutim, nagon za samoodržanjem upozoravao ga je na opasnost i svim se silama naprezao da se slučajno ne zaboravi.

Allison, pak, pazila je da se ne otkrije, opazivši iskru opreznosti u njegovim sivim očima. I dok mu je sjedila sučelice, toliko blizu da ju je mogao dotaknuti, zanosila ju je blizina njegova tijela. Kao i one noći prije pet godina, nije se mogla othrvati njegovoj privlačnosti, koju nije mogla ukloniti ni mržnja.

Oborila je pogled da on ne opazi mržnju u njezinim očima. Ruke sa joj počele podrhtavati i ona ih je tiskala da je ne izdaju, pomislivši pri tom kako su joj hladne.

— Mrziš li me, Morgane? — upitala ga je sa strahom u srcu i kiselim osmijehom na usnama.

Podigao je ruku i položio je na srce.

— Na to ti samo moje srce može odgovoriti. A ti mene?

— Odsjedila sam pet godina na robiji.

Zamislilo se. Smotao je cigaretu.

– Jesi li još rendžer?
Odmahnuo je niječno glavom.

– Što radiš?

– Lutam.

Nagnula se prema njemu preko stola. Oči mu se nisu mogle odlijepiti od obline njezinih grudi.

– Možeš li mi vjerovati ako ti kažem da se kajem za sve što se dogodilo?

Gorko se nasmiješio.

– Vjerujem ti. Pet godina nije mačji kašalj.

– Nisam mislila na to, nego na tebe i mene. Sve bi bilo drukčije da nisi ubio Rexa!

– Da ga nisam ubio, mi se ne bismo upoznali. Nemoj mi više to spominjati. Ti si to preboljela, a i ja sam to zaboravio.

– A tvoja ruka?

– Premda sam ostao bogalj, ipak se njome nekako služim.

Oči su joj zasuzile.

– Oprosti mi – rekla mu je, ali se u njenim očima odrazilo olakšanje, a ne tuga. Rasplinuo se njezin strah da ga Johnny neće moći sravniti sa zemljom.

– Koliko ostaješ?

– Ne znam još – odgovorio joj je dok se igrao praznom čašom.

– Mogli bismo ... ovdje je previše ljudi oko nas – reče Allison.

– Što?

Pomislila je da će momci stići tek sutra dan uvečer. »Moram ga zadržati. Ne smijem ga ispustiti iz ruku.«

– Da se sastanemo.

– Gdje?

– Odsjela sam u Phoenixu.

Kane obori pogled. Nije je više mogao gledati u oči. Na tu je adresu Culican poslao svoj broj. Stanuje li i Johnny Vultu-

re u istom hotelu? U susjednoj sobi? Nije li to stupica?

– Kad završavaš posao?

– Završila sam. Stanujem u sobi broj trideset. Za pola sata. Može?

Kimnuo je potvrdno glavom. Ponovo je postao uznemiren. Pogledao ju je preko stola i njezina topla putenost upalila je u njemu strastvenu požudu. Je li bila iskrena?

Ustao je. Položila mu je ruku na rame.

– Hoćeš li doći? – prošaptala je, a usta su joj bila vlažna i poluotvorena.

– Doći ću, Allison – rekao joj je, a utroba mu se zgrčila.

XIV

Iz sobe se nije čuo ni najmanji šum. Zastao je na trenutak pred vratima i zadahao dah. Potpuna tišina. Ne, ne baš potpuna. Negdje daleko... zavijao je vuk. Zadrhtao je od jeze. Vuk? Glupost!

Otkopčao je kaput, pokucao na vrata i za svaki slučaj odmaknuo se malo u stranu od vrata.

Čuo je korake. Ključ se okrenuo u bravi. Vrata su se polako otvorila i blago, zlaćanožuto svjetlo obasjalo je hodnik.

Allison je provirila kroz vrata i osvrnula se na obje strane.

– Oh, to si ti! Izvoli, udi! – pozvala ga je u sobu.

Zakoraknuo je preko praga. Ruke je držao uz tijelo, prste napola zgrčio. Pomno se ogleđavao po sobi, imajući na umu sve mogućnosti zasjede. Za oko mu je zapela crna noćna košulja prebačena preko kreveta. Upadljiva suprotnost crne boje spavačice i ružičastog pokriva-

ča kreveta udarila mu je u oči i uzbudila osjetila.

Još s praga je mogao vidjeti cijelu spavaću sobu kroz širom otvorena vrata. Nigdje nije bilo kutka u koji bi mogla sakriti pritajenog napadača. Napokon se malo opustio.

Pokazala mu je maleni stolić ispred divana. Boca viskija i boca vina na stoliću.

Promatrao ju je dok je točila viski u čaše. Na sebi je imala laganu kućnu haljinu tamno-plave boje s remenom stegnuto oko pasa, što je naglašavalo njezin tanak struk i isticalo bujne grudi i oblinu bokova. Kosu je raščesljala i spustila. Padala joj je u valovima niz ramena.

— Za nov život i sretnu budućnost — pružila mu je čašu i nazdravila.

Kane je samo kimnuo glavom. Ispio je gutljaj viskija i držao ga trenutak pod jezikom, tražeći u njemu gorak okus otrova. Dlanovi su mu se oznojili i poželio je da ih obriše o nogavice hlaća.

Sjela je uz njega na sofu, ni preblizu ni predaleko. Oboje su oborili poglede i buljili pred sebe, bojeći se da ne naruše tišinu i osjećaj blažene nježnosti što ih je u tom trenutku prožimao.

Allison više nije mogla prepoznati samu sebe. Mrzila ga je pet godina, pet dugih i beskonačnih godina. A dok je sjedio pokraj nje, mislila je samo na njegov zagrljaj i cjelove. Drhtala je od nekoga čudnog straha i uzbuđenja. Zar će izdati samu sebe u posljednjem trenutku, sada kad sam tako blizu cilja? Zar će me zanimati moja strast? Zar će mi moja putena požuda pokvariti i upropastiti cijeli plan osвете koji sam kovala i

smišljala godinama? — pitala se Allison?

Ne! Istisnula sam ga iz svog srca jednom zauvijek! Moram razboritije i trezvenije rasuđivati. Moram ugušiti tu ljubavnu groznicu, groznicu koja je tinjala pet godina u mom srcu, zaključila je napokon Allison.

Kane ju je promatrao ispod oka. Opazio je njezino uzbuđeno disanje, stezanje grla, uzbijane grudi i drhtave usne. Kujo jedna, pomislio je hladnokrvno, navali, što čekaš?

Opet mu se učinilo da negdje u daljini zavija vuk, daleko i prigušeno, kao pod zemljom. Stresla ga je jeza i ona je to uočila. I ona je čula daleko zavijanje.

— Što ti je, Morgane? Zašto si se tako pokunjio?

— Učinilo mi se da čujem zavijanje vuka.

— Ovdje, u gradu? Zar si pijan?

Iskapio je čašu. Osjetio je neodoljivu želju za alkoholom.

— Da, vjerojatno jesam — odgovorio joj je suho i pomalo uvrijeđeno.

Ponovo mu je natočila čašu i zavalila se u naslonjač. Kućna se haljina kao slučajno rastvorila. Oči su mu pasle po oblini njezine desne dojke sve dok mu se pogled nije zaustavio na mjestu gdje se bjelina mlječne puti skupila u tamnu široku bradavicu. Srce mu se stegnulo, a želudac zgrčio. Skrenuo je pogled u čašu.

Upravo kad je htio dohvatiti čašu, Allison je ispružila ruku. Svojim dugim prstima pomilovala mu je ožiljak na zapešću, a potom mu snažno stisnula prste svojim prstima.

Kaneu su se stisnule zjenice, a oči mu potamnjele. Približio joj se namjerno bliže. Otvorila je usta i njemu se učinilo da osjeća njezin topao dah na svojim obrazima.

Omamljena ljubavnim zanosom, Allison se bacila na Kanea i uz promukao jecaj privukla ga k sebi, zagrlivši ga. Njezine usne grozničavo su tražile njegove, i kad su ih našle, upile se u njih i zanosno ih ljubile.

Kane je hladno i svjesno pratio posljedice koje je u njoj pobudio njegov dodir. Znao je da Allison ne glumi. Mogao je osjetiti njezinu toplu i nježnu podatnost koja mu je potvrđivala da mu se iskreno i potpuno predala, dok je on u sebi gušio vrelu strast koja ga je uzбудila, neprestance ponavljajući: samo polako, oprezno!

Uzvratio joj je poljubac odmjerenom strašću, zatim strgao s nje kućnu haljinu i podigao je lako kao pero.

Vuk je ponovo zavijao negdje u daljini.

* * *

Piljio je u taman strop. Čuo je kako Allison ravnomjerno diše u snu. Kane se osjećao lagan kao perce. Obuzeo ga je čudan osjećaj blaženstva. Koža ga je pekla na mjestima gdje ga je Allison izgrebla svojim ostrim i dugim noktima, ali i on je na njoj ostavio svoje biljege. Sve boli nanio joj je iz osвете, ali čak ni njezino stenjanje nije u njemu moglo zaustaviti luđački smijeh kojim je utaživao svoju želju za osvetom i koji mu je šaputao podrugljivo: »budalo, ti je ljubiš, zaljubio si se prvi put u životu!«

Ne! Nikada! Nikoga on nije volio. Nikad se on nije zaljubio. To nije bilo u njegovoj prirodi. A najmanje u nju!

Pa što je to onda bilo? Mržnja koju je ona osjećala? Njezina hladnoća, nemilosrdna proračunatost, ogavna prevara one noći u vlaku? Zar ga je k njoj privukla njezina mržnja ili nezadovoljena požuda, ili urođena i prirodna želja mužjaka da osvoji ženku radi produžetka vrste?

Ležao je mirno i nepomično i razmišljao. Allison je ležala uz njega s jednom rukom preko njegova ramena kao da ga je željela i u snu zadržati za sebe. Osjećao se blaženo i smireno. Svladalo ga je neki uzvišeniji i ljepši osjećaj od obična tjelesna zadovoljstva. Zar stoga što su se napokon ispunili njegovi tajni snovi... i još nešto više? Ili je to možda bilo stoga što je strast, rasplamsana za tom ženom one kobne noći u vlaku za Springfield, bila napokon zadovoljena?

Zar je to stoga što je volim? Osluškiavao je zvukove u noći. Vuk više nije zavijao. Odakle vuk u gradu? To mu nikako nije nije išlo u glavu.

Odjednom se njezino disanje usporilo. Trnci su mu prolazili tijelom od silnog napora da se ne pomakne i ne otkrije joj da je budan.

Vrlo oprezno i pažljivo povukla je ruku s njegova ramena. Isto tako oprezno podignula je glavu s jastuka. Kane je znao da se nadvila nad njega i da ga proučava kako bi se uvjerila da spava. Drži li revolver uperen u njegovu sljepoočicu? Kapljice hladnog znoja kotrljale su mu se niz vrat. Čelo mu se orosilo.

TRAG
biblioteka
kriminalističkih
romana

SIRIUS
biblioteka znanstvene
fantastike

ŽIVOT
ljubavni roman

LASO
western roman

POLDARK
roman u nastavcima

POPAJ
strip-zabavnik za
djecu i odrasle



TOM I JERRY

ALAN FORD
super-strip

Lezi mirno, ponavljao je sâm sebi. Ne miči se! U sobi je bilo mračno, pa se nadao da nije opazila da mu je čelo oznojeno. Diše li dovoljno mirno?

Čuo je tiho šuštanje i krevet je malo zacvilio i izravnao se kad je ustala i stala na pod. Svila je šuštala dok je oblačila kućnu haljinu.

Otvorio je malo oči i zažmirio. Stajala je uz zastrt prozor. Ponovo je malo otvorio oči i razabrao je obris njezina lika. Tad se zastor počeo blago njihati i micati, u odmjerenim razmacima, amo-tamo. Dogovoreni znakovi?

Stajala je još malo uz prozor, pa spustila zastor. Zatvorio je brzo oči. Opet je čuo šuškanje svile i tihe korake njezinih bosih nogu. Opet je legla. Miris njezine puti i kose širio se ponovo s jastuka. Uvukla se pažljivo i potihlo pod pokrivač i priljubila se uz njega. Stavila mu je ponovo ruku na rame i tiho uzdahnula.

Zaspala je za nekoliko minuta. Tad se on podigao na lakat i uzeo proučavati njezino nježno i lijepo lice na blijedom svjetlu mjesečine. Hladno se nasmiješio usnulom licu.

Kujo pokvarena, pomislio je, pazi što radiš. Allison, jednu si priliku prokočkala. Nemoj i ovu!

Izvukao se bešumno iz kreveta i obukao. Uzeo je revolver koji je držao pod jastukom, ogledao se još jednom po sobi i izašao na hodnik na vršcima prstiju. Prošuljao se pokraj usnulo-ga hotelskog vratara u predvorju i šmugnuo nečujno iz hotela na stražnji izlaz. Noć je bila prohladna i vedra, s gotovo punim mjesecom na nebu. Ka-

ne je krenuo stražnjom uskom uličicom. Provirio je iza tamnog ugla.

Svjetiljka je gorjela na pročelju zgrade preko puta iznad natpisa: CONCHO BAR AND HOTEL.

Samo jedan prozor na zgradi bijaše osvijetljen, točno nasuprot prozoru Allisonine sobe. Kane podigne pogled. Na mjesecini se iz suprotne zgrade moglo vidjeti kako se zastori pomiču u njezinoj sobi. Kane se zatim zagledao u osvijetljen prozor. I dok ga je gledao, svjetlo u sobi se ugasio. Kane se kiselo osmjehnulo. Signal je primljen i Johnny Vulture, koji zacijelo tamo stanuje, može poći na počinak, ili...

Kad će Johnny Vulture zamijetiti da je nestao kartaš Sawyer iz Big Springa? Što će tada učiniti? Nasmiješio se jer ga je zagolicala znatiželja. Bilo je prvi put da njega netko hvata. Dotad je on uvijek hvatao druge. O, ne, već su jednom i njega lovili tamo u Springfieldu.

Lovila ga je ta ista žena!

Tad je jasno začuo vučje zavijanje. Ruka mu je nagonski posegnula za revolverom. Ukočio se od toga jezivog glasa. Činilo mu se da zavijanje dolazi iz utrobe zemlje. Povukao se brzo natrag u usku uličicu iza Allisonina hotela. Pogled mu je zapeo za podrumski prozor. Kleknuo je uz okno i načulio dobro uši. Ništa se nije čulo. Ustao je i prišao idućem.

Nakostriješio se od užasa. Tamo je kao blijeda sjena vučja njuška buljila u njega kroz prljavo prozorsko okno u plavkastom odsjaju mjesečine.

XV

— Kažem ti, Kane sve zna! Iscijedio je istinu iz Culicana. Gila Dawson bio je u Big Springu i vidio Culicana u zatvoru. Kane ti se ruga i ismijava te, Allison. On nije glup i njemu ne možeš zamazati oči i nasaditi ga — vikao je Johnny Vulture.

Allison je uznemireno šetkala gore-dolje po sobi. Lice joj je bilo blijedo, s tamnim podočnjacima.

— Gdje je Dawson?

— Izvan grada. Javio mi se prije tri sata. Moramo brzo nešto smisliti, Allison. Za jedan sat će svanuti.

— Kane ne zna da ja surađujem s vama. Nikad te nije vidio — rekla je Allison polako.

— Culican mu je zacijelo sve rekao. Ne smijemo ništa prepustiti slučaju. Moramo ga što prije odmamiti iz grada. Ne možemo ga ustrijeliti ovdje u središtu Abilene.

— Ja ću ga povesti sa sobom u šetnju izvan grada — rekla je Allison.

— Ne budali, Allison! On zna zašto ga ti želiš izvući iz grada — upozorio ju je Johnny Vulture.

— Dopustit ću mu da sam odluči kamo ćemo poći.

— On zna da ćemo mi poći za vama.

— Mislit će da je siguran dok ima mene uza se kao taoca — objasnila mu je mirno.

— Dobro, pokušajmo i to. Matt Sabadila će uskoro stići u Abilene. Dawson će ga dočekati. On ima dalekozor. Kad izjašiš u šetnju, obuci nešto jarko crveno, što se vidi izdaleka — savjetovao joj je Johnny.

— Prepusti to meni. To je moja briga.

Vulture se ogleda po sobi.

— Gdje je vučjak?

— Oh, vani — nehajno će Allison.

— Gdje vani?

— Čuo si što sam rekla.

Vulture slegne ramenima i pođe prema vratima.

— Nadam se da znaš što radiš — napomenuo je prije nego što je izašao iz sobe.

— I znam! Nemojte nas ispuštati s oka. Kad padne, vi nasrinite na njega.

Johnny Vulture podigne upitno obrve i zagleda se u Allison.

— Na zapovijed! — odbrusio joj je i zalupio vrata za sobom.

Allison je sjela pred zrcalo. Zagledala se u svoje lice. Oči su joj bile tupe, mrtve, ali sitna iskrica sjala je u njihovoj dubini.

I tako, Vulture kaže da je Kane znao istinu dok je s njom spavao. Igrao se njome kao mačka s mišem dok je uz nju ležao. Ispala je ograničena glupača, a ona mu se pokorila i podala kao obična robinja. Zagrizla je usnicu od nemoćne srdžbe. Bogami, platit će mi to skupo, zaklela se samoj sebi. Otvorila je ladicu svoga toaletnog stolića i izvadila iz nje tamnu bočicu. Bočica nije imala nikakve naljepnice na sebi. Pažljivo ju je promućkala. Njezine otečene i izgrizene usne razvukle su se u opak osmijeh.

Čula je korake u hodniku, pa struganje kandža i kucanje na vratima. Ustala je i otvorila vrata.

Sobar joj je doveo psa. Zakvačio je lanac na kvaku s unutrašnje strane vrata, naklonio se i otišao.

OBITELJSKI MAGAZIN U KOJEM ĆE SVÄTKO
NAĆI NEŠTO ZA SEBE!

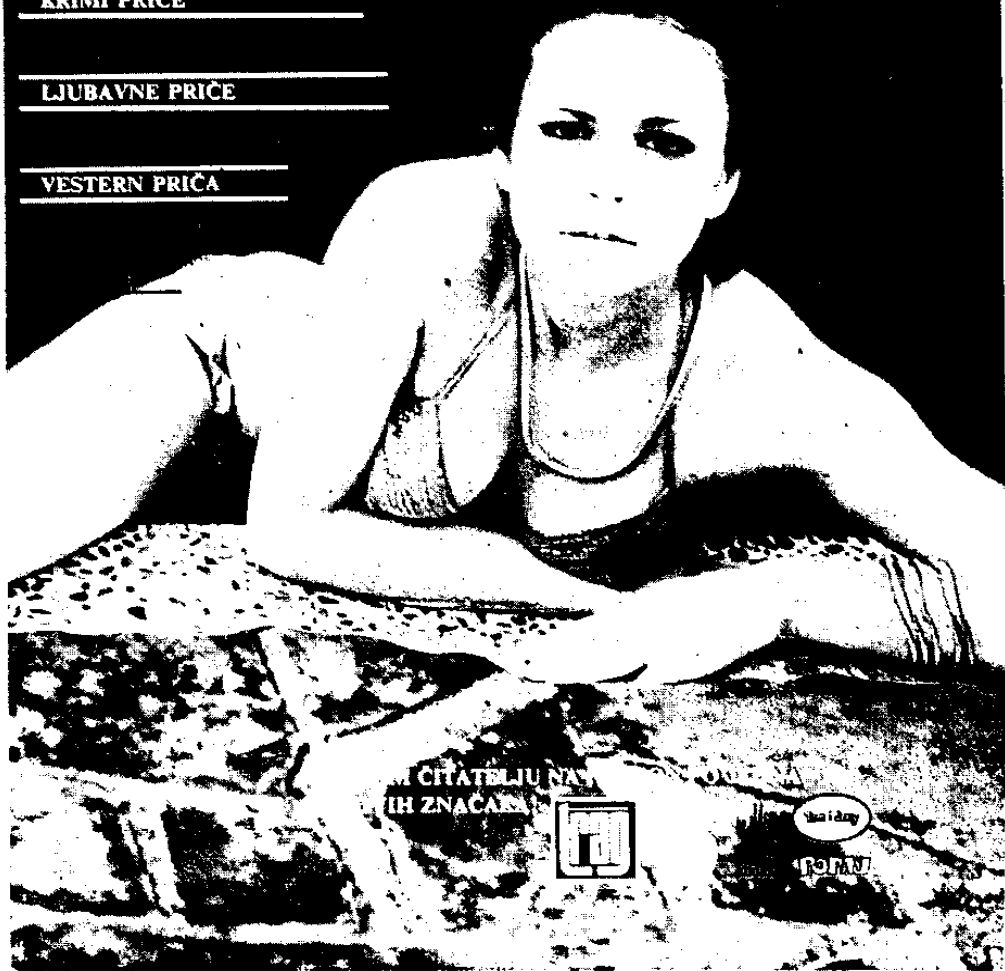
MAGAZIN

144 stranice

KRIMI PRIĀE

LJUBAVNE PRIĀE

WESTERN PRIĀA



ČITATELJU NAY
IH ZNAČAKA



izdanje

ROFAN

Allison je prišla vučjaku. Mahnuo je svojim kudravim repom. Oprezno ga je pogladila, tepajući mu neprekidno nježne riječi. I dok mu je lijevom rukom milovala gustu, sivu dlaku, desnom je rukom izvukla čep iz tamne bočice i podigla je uvis. Sive oči vučjaka stegnule su se u tanke crte. Allison obližne suhe usne. Razmaknula je prstima dlaku na vučjakovim leđima i oprezno nagnula bočicu.

Sitna kapljica kanula je iz tamne bočice na vučjakovu kožu.

Allison je odskočila kad se pas silovito trgnuo, zacvilio i režući škljocnuo na nju zubima. Zabacio je glavu unatrag, iskrio vrat, i očajnički pokušavao zubima dohvatiti plik na leđima.

Allison je pozorno promatrala djelotvornost tekućine. Pas se trzao na lancu i bjesomučno svijao. Vrata su se drmala i Allison se pobojala da Diablo ne istrigne kvaku za koju je bio zakvačen lanac. Donijela je brzo pehar vode i navlažila krpu.

— Ne boj se, Diablo! Ja ću ti pomoći. Tvoja Allison će ti pomoći, ne boj se ništa! Polako, prestani se trzati! Začas će proći bol. Polako, maleni moj, smiri se!

Istrljala mu je krzno i kožu mokrom krpom. Pa se smirio i dlaka mu se slegla. Voda je napokon razblažila otrovnu otopinu. Allison je neprestance milovala psa, sve dok se nije primirio i legao. Polagano mu je razgrnula dlake i zagledala se u vlažan, crven mjehurić na koži.

Poslije tog pokusa vučjakove su je oči slijedile na svakom koraku. Njegove kose oči nisu je

ni trenutka ispuštale iz vida dok je bio s njom u sobi. I sve je češće i češće uspoređivala oči Morgana Kanea s očima Diabla i počela ih je obojicu užasno mrziti.

Vani se grad počeo polagano buditi. Kola i jahači prolazili su gore-dolje ulicom uz tresak i povike. U stanicu je upravo bio stigao prvi jutarnji vlak za prijevoz goveda. Allison je obukla svoj jahaći kostim. Umjesto prsluka od jelenje kože obukla je svijetlocrveni kaputić od engleskog sukna, a svoju bakrenastoplavu kosu pokrila je crnim pustenim šeširom vrlo široka oboda. Na kraju je uzela tamnu bočicu i stavila je vrlo pomno u svoju kožnatu torbicu.

Vučjak je netremice promatrao svaku njezinu kretnju. Prije nego što je izašla iz sobe, zastala je i zagledala se u psa.

— I ti, i ti također, divlja životinja, i ti me ne voliš! — predbacila mu je tihim glasom.

Oči psa kao da su bile prikovane za njezine. Allison je zadrhtala od jeze i zalupila srdito vratima za sobom.

XVI

Niski, pitomi, valoviti brežuljci nalikovali su na uzburkano more. Boje su se miješale, rastapale i prelamale od zlatnožute pa sve do svijetlosive i modre na daleku obzorju. Dok su oblaci plovili dalekim nebom, sa zapada je popuhavao lagan lahor, donoseći miris zelene trave i vonj plodne zemlje.

Kane je sjedio pogrbljen u sedlu. Svaki put kad se osvrnuo, činilo joj se da traži oblake prašine pod konjskim kopitima i obrisе jahača na obzorju podno

brežuljaka. Ali ništa zlokobno nije opazio, premda su ga morile crne slutnje. Oko njih se pružala ravnica, prazna i pitoma.

— Zar ovdje nije prekrasno?
— upitala ga je Allison zanosno i sanjarski, pa pokazala rukom preko nizine. Kane se okrenuo i pogledao za njezinom rukom. Koliko li su milja već projahali? Deset? Dvanaest? Daleko, daleko! Iza njih vidio je dim u Abileneu. Sigurno dvanaest, zaključio je.

Na sjeveru su se uzdizali modri bregovi nad nizinom. Kane se nadao da će mu Allison predložiti da odjašu onamo. Taj je kraj vrvio izvrsnim mjestima za zasjede. Ali Allison je uporno šutjela, jahala licem okrenutim suncu i napola zatvorenih očiju.

— Odjašimo na sjever. Tamo ćemo naći hladovine — predložila mu je napokon.

— Nije li to predaleko?

— A kamo ti se žuri?

— Nikamo. Hajdemo!

Kane je pojahao za njom. Sjedila je vrlo uspravno i otmjeno na konju. Je li namjerno pošla preko ulice kad ga je vidjela da ide u gostionicu na doručak?

Pomno joj je proučavao lice u nadi da će na njemu opaziti tragove divlje strasti koja ju je prožimala prošle noći, ali njezina je put bila bistra i čista, a oči širom otvorene i blistave. Osjećao se nelagodno dok je pred njom stajao u svom crnom odijelu kao u krvnika, s revolverom zadjevenim za pojas i mislima ponesenim mržnjom i osvetom. Nije li njezino signaliziranje prošle noći bilo samo tlapnja, plod njegove bujne i preoprezne mašte? Možda ona uopće nikome nije davala nikakve znakove, možda se samo

zaželjela svježega noćnog zraka, htjela je samo uživati u mješecini?

Obrisi hrbati dobiše zelenu boju kroz sunčevu omaru. Osušena korita i struge izbrazdali su krajinu sjenama.

Allison je prečesto i preglasno kašljucala. Jahao je cijelo vrijeme tik do nje. Lice joj se zarumenjelo, a oči zasuzile od kašlja. Nasmiješila mu se, a bijeli odbljesak njezinih zuba između crvenih usana ostavio je na nje ga neugodan dojam. U jednom su ga trenutku podsjetili na iskešene zube vuka koji je na nje ga prošle noći krvoločno zarežao iza prlijavog okna podrumskog prozora hotela.

Približavali su se gorskom kraju i već su jasno vidjeli grmlje i zelene borove na padinama brežuljaka, a vjetar im je draškao nosnice mirisom smole i crnogorice.

Allison je ponovo zakašljala.

— Što ti je? Zar si se prehladila? — začudio se Kane.

Spustila je glavu i stavila ruku na usta.

— Prehladna sam. Boli me grlo.

Kane joj pruži svoju pljosku.

— Popij gutljaj vode, možda ti ublaži kašalj — ponudio joj je Kane i dojahao do nje, držeći pljosku u ruci.

— Neću, hvala. Liječnik mi je dao nekakav sirup protiv kašlja. Popit ću gutljaj. Od hladne vode još se jače zakašljem — odgovorila mu je.

Zaustavila je konja tik do nje gova. Izvadila je tamnu bočicu iz torbice i odčepila je.

Možda ga je upravo pogled njezinih očiju upozorio na opreznost, jer kad je tekućina iz tamne bočice poletjela prema

njegovim očima, podigao je čisto nagonski i naglo ruku s odčepljenom pljoskom. Voda ga je pljusnula po licu i ruci. U istom trenu osjetio je užasnu bol na obrazu i vatru. Obnevidio je. Osjetio je da se konj pod njim propeo, a iz grla mu se oteo je-zovit jauk. Zatim mu se činilo da tone u bezdan dok su uši parali povici:

— Drž'te ga! Drž'te ga!

* * *

Kane je pao s konja i naslijepo posrtao. Bojao se otvoriti oči da ih kiselina ne spali. Spotaknuo se i pao nauznak. Čvrsto je stiskao pljosku i napokon mu je uspjelo zaliti lice vodom. Svjetlo ga ubode u oči. Nisam oslijepio! Nisam oslijepio! Radovao se u sebi, a zemlja je počela podrhtavati pod njim.

Njezin se konj propeo točno iznad Kanea. Iskosa je vidio još trojicu jahača u galopu. Povukao je revolver. Prasnuo je hitac i pogodio Allisonina konja u prsa. Konj se izvalio na zemlju i povukao Allison za sobom. Jahači su zaustavili konje, poskakali sa sedla i trčali prema njima.

Kane zapuca. Prvi se naglo sagnuo. Revolver u njegovoj ruci opali i zrno okrzne Kaneov vrat.

Gila Dawson ponovo podigne revolver i nacilja. Kane se otkotrlja nekoliko koraka i opali. Gila Dawson se uhvati objema rukama za trbuh i padne.

Odjednom zrna stadoše pljuštati po pijsku oko Kanea. Drugi jahač trčao je kao lud prema Allison MacKay. Kane se otkotrljao u zaklon i opalio hitac u trećeg jahača, tamnopotoga i

vitkog čovjeka sa srebrnim sombrerom na glavi. Pogoden, čovjek se zavrteo na peti.

— Matte, Gila, brzo! Bježimo odavde! — naredio im je Johnny Vulture.

Kane se skutrio u zaklonu. Opalio je još jedan hitac za razbojnikom koji je trčao prema konjima s nepomičnom Allison na rukama. Meksikanac je ot-hramao za njim.

Zemlja je pod Kaneom sve jače podrhtavala i tad mu kroz otupljenu svijest sine zašto su razbojnici bježali glavom bez obzira. Zemlja je tutnjala od tisuća kopita stada u gonidbi. Stado je jurilo nizbrdice kao nezaustavljiva lavina. Čuo je povike i dozivanja kauboja.

Počeo je puzati na sve četiri da bi spasio život od strašne smrti. Grmljavina stada iza njega bivala je sve zaglušnija i on spazi kako goveda gaze čovjeka koji je ostao ležati u pijesku s ranom u trbuhu. Puzao je napinjući se iz petnih žila dok napokon nije čuo da je stado prohujalo iza njega i nestalo u oblaku prašine. Posljednje što je čuo prije nego što se onesvijestio bili su povici kauboja na začelju stada.

— Onog su zgazili!

— Gle, tamo... još jedan! Goerge, zaustavimo stado. Čuješ li me?

U toj općoj zbrci nitko od njih nije spazio sivog vučjaka kako s prekinutim lancem oko vrata grabi nedaleko od njih za bje-guncima.

Johnny Vulture pogleda unatrag. Lice mu je bilo oznojeno i prašno. Sabadilla ih je slijedio u stopu. Izgubio je svoj sombrero. Lice mu se grčilo od boli.

Vulture prokune. Sve je pro-
palo. Do vruga Allison i njezina
tvrdoglavost. Držao ju je u krilu
pred sobom. Pogledao ju je. Još
je bila u nesvijesti.

– Čemu tolika žurba, amigo?
Zašto smo ostavili posao napo-
la završen? – doviknuo mu je
Sabadilla.

– Zar nisi čuo tutanj stada?
Potjera će poći za nama čim se
Kane osvijesti – odgovorio mu
je Johnny Vulture.

– Moram previti ranu, inače
ću iskrvariti – rekao mu je Sa-
badilla.

– Tamo dolje ćemo se zaus-
taviti. Ne smijemo se predugo
zadržavati.

Zaustavili su konje u dubokoj
suhodolini. Vulture je polegao
Allison na topao pijesak. Matt
je sjeo i rasparao nogavicu. Ka-
neovo ga je zrno pogodilo u be-
dro.

– Zrno mora van, jer ću ina-
če ostati hrom za cijeli život,
amigo – procijedio je Sabadilla
kroz stisnute zube.

– Nemamo sad vremena –
odsjekao mu je Vulture.

Odjednom se u njihov razgo-
vor umiješala i Allison.

– Moraš mu ga izvaditi, Joh-
nny!

Okrenuli su se naglo i pogle-
dali je. Allison je sjedila na pije-
sku. Lice joj je bilo blijedo, a
preko desnog oka pružala joj se
duga posjekotina.

– Svaki čas nas mogu stići,
Allison. Nije mi ni na kraj pa-
meti da opet završim na robiji
– odbrusio joj je Vulture.

– Otići ćeš ti k vragu ako mi
odmah ne izvadiš to zrno iz no-
ge – zaprijetio mu je Sabadilla
umiljatim glasom.

Vulture se zabuljio u cijev re-
volvera. Sabadilla je bio vrlo

miran. Vulture pogleda u ranu.
Tamna krv curila je iz rane i
kapala na zemlju.

– Johnny, ne smijemo ga sa-
da ostaviti – opomenula ga je
Allison.

Vulture ih je oboje mrzio u
tom trenutku. No morao je po-
pustiti pred uperenim revolve-
rom.

– Moramo zapaliti vatru.
Treba mi vode – rekao je pro-
muklim glasom.

– U grmlju ima dosta granči-
ca i šiblja.

– Dobro, ali pogriješio si što
si izvukao revolver na mene –
rekao je prijetećim glasom Joh-
nny Vulture.

Sabadilla je ležao sa sedlom
pod leđima. Revolver je sjao u
njegovoj ruci. Za nekoliko mi-
nuta sve je bilo spremno. Voda
je ključala na vatri, a Sabadil-
lin lovački nož užario se na že-
ravici. Vulture pogleda u nož.

– Počinjem. Skloni taj revol-
ver – rekao mu je tiho Johnny
Vulture.

– Kad završiš mesarenje,
amigo.

– Onesvijestit ćeš se i od boli
povući obarač.

– Ja se neću onesvijestiti,
amigo – odvrati mu samou-
vjerljivo Sabadilla, pa zaveza
čvor na uzdama i stisne ga zu-
bima.

Vulture klekne i pograbi uža-
reni nož iz vatre. Sabadilino li-
ce poplavi i napne se kao da će
se rasprsnuti kad mu je Vulture
zarezao oštricom u ranu. Oči su
mu se izbuljile, ali nije ispuštao
revolver iz ruke.

Napokon je Vulture iščupao
zrno iz rane. Matt Sabadilla ga
pogleda i spusti revolver.

– Gracias, amigo – rekao je, okrenuo glavu u stranu i počeo povraćati.

XVII

Vjetar je zavijao kroz suhu vododerinu. Nekoliko je zvijezda žmirkalo kroz sumaglicu sa hladnoga noćnog neba. Matt Sabadilla ležao je uz vatru i drijemao.

– Moramo što prije odavde, Allison. Kane je živ. Vidio nas je. Okrenut će cijelu zemlju na glavce da nas uhvati – rekao je uplašenim glasom Johnny Vulture.

– Kane je najvjerojatnije oslijepio, Johnny – odvrtila mu je Allison.

– Ne lupetaj koješta! Slijepac ne bi mogao ubiti Gila i raniti Matta. Pogledaj već jednom istini u oči, Allison. Pretrpjeli smo poraz jer smo tebe slušali. Od sad ćeš raditi ono što ja naredim, ili ću te ostaviti u ovoj vododerini. Čuješ li ti mene?

– Slušam te – rekla je kratko.

– Još prije svanuća bježimo odavde. Jahat ćemo samo noću i skrivati se po danju dok ne stignemo preko granice u Meksiko.

Vidio je Kanea i Kane mu je utjerao strah u kosti, zaključila je Allison.

– Jesi li vidio Kanea? – upitala ga je.

– Jesam, pa što onda? Što bi ti htjela da ti kažem? Da sam oduševljen tvojim bivšim ljubavnikom? Ja sam slobodan čovjek i nije me briga za Kanea. Bio sam budala što sam uopće dopustio da me uvališ u ovu ludost. Razumiješ?

Gotov je, pomislila je. Kane ga je potpuno slomio.

Matt Sabadilla glasno prokune. Probudio se. Allison je sjela uz njega. Njega Kane još nije slomio, ponadala se.

– Znam jedno mjestance u Meksiku. Tamo ćemo biti sigurni – rekla je tiho Sabadilli.

– Kako se zove?

– San Michele, zapadno od jezera Gusman.

– Neće on donde izdržati – dometnuo je Johnny Vulture.

– Varaš se, amigo. Idem u San Michele, senjorita – reče Meksikanac i nasmiješi se Allison.

Vulture se zavukao pod gunj. Nije mogao zaspiti. I dok ga je vjetar zasipao sitnim pijeskom, u njemu su se burno kovitali osjećaji mržnje i ljubomore.

* * *

Započelo je dugo i mučno putovanje prema zapadu. Matta Sabadilla su morali vezati za sedlo prvih pet noći. Poslije se toliko oporavio da je počeo i pjevati. Allison je uživala slušajući njegov glas u tihoj noći.

Johnny je naočigled mršavio. Nalikovao je na živi kostur. Morila ga je pomisao na tamnicu. Trzao se u snu dok bi sanjao da su mu ruke i noge opet okovane u lance. Uši mu je probijalo postojano kapanje vode sa zidova u podzemnim samicama i skičanje štakora.

U zoru, nakon dva tjedna jahanja, Sabadilla se okrenuo u sedlu i rekao:

– Netko nas slijedi.

Vulture je odmah trgnuo revolver i počeo se divljački ogleđavati oko sebe.

– Smiri se, amigo. Mislim da je vuk.

– Diablo! Diablo! – počela ga je dozivati Allison čim je to čula.

Odgovorio joj je dugim i otužnim zavijanjem u hladnom i sivom osvitlu dana. Slijedio ih je u stopu, ali im nije prišao.

XVIII

Kane je strpljivo slijedio tragove. Jednom mu se učinilo da čuje zavijanje vuka i ponovo se sjetio one stravične vučje njuške što se na njega iskesila iza okna podrumskog prozora hotela u kojem je stanovala Allison u Abileneu.

Svu svoju pažnju usredotočio je na potragu. Kao da je postajao dijelom krajolika kojim je prolazio. Posivio je i smršavio. Postao je providan kao duh. I kretao se nečujno kao duh.

Uspomena na bolne sate dok su mu kauboji liječili rane i lojem mazali opekline na licu i vratu duboko mu se usjekla u pamet. Kraste su se napokon skrutnule na dugim i dubokim opeklinama i počele se ljuštiti. Prešao je prstima preko lica. Poželio je da se pogleda u zrcalo da vidi kako izgleda.

Tko zna što me još čeka u životu? Upitao se Kane.

Srce mu se steglo kad se sjetio Allison i noći provedne s njom u njezinoj hotelskoj sobi, kad se uplašio svojih osjećaja. Ljubi li je još? Trudio se da o tome ne misli i nervozno je počeo tiskati prste o prste.

Dva puta ga je već izdala. Dva puta ga je htjela ubiti. Njegovu je strpljenju došao kraj.

Tragovi su vodili neprestance na zapad. Nailazio je na odba-

čene zavoje s tamnim mrljama krvi, koje je vjetar već napola zameo pijeskom.

Bilo ih je troje protiv jednoga. Nikad je više neće potcijeniti. Tragovi su povremeno bivali zameteni, ali opet ih je nalazio u zavjetrini. Slijedio ih je, ali im se još nije želio pojaviti pred očima. Htio je vidjeti kamo su se zaputili. Slutio je da su pošli u Meksiko.

Noći bi proležao skvrčen pod gunjem, a izjedali bi ga nemir i sumnja. Deset sati prije njega na tim su istim mjestima i oni spavali. Zašto ne bih požurio korak i uhvatio ih. Zašto dan za danom odgađam čas posljednjeg obračuna?

Koga se bojim?

NJE?

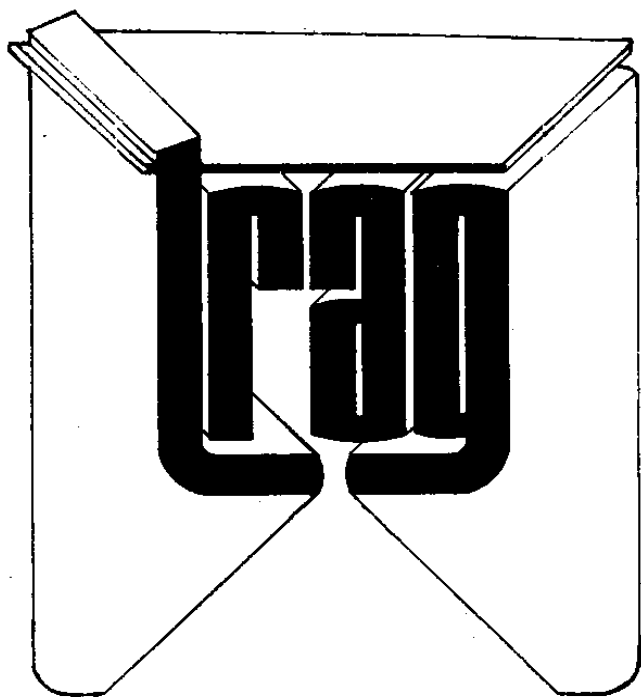
Iskreno ga je voljela one noći, jer onakva se strast ne može glumiti, a njezine su oči ipak požutjele od mržnje kad mu je zalila lice kiselinom. Zašto ga je mrzila? Zašto ga nije ubila one noći dok je pokorno kao janje lažao u njezinu krevetu? Zar samo stoga što ga je najprije htjela zavesti?

Sjeo je. Te i takve misli toliko su mu rastrojile živce da bi sav podrhtavao dok bi mislio na Allison. Nije shvaćao tu ženu. On se zapravo bojao te žene, kao što se bojao i bijesna psa.

Približavao se granici. Slijedio ih je danima i smršavio kao nikad dotad. One noći kad se utaborio uz granicu odjednom se ukočio i osluškivao. Živci su mu se napeli kao strune. Obuzeo ga je mučan osjećaj da ga netko promatra iz tame.

Okrenuo se naglo i potegao revolver.

Na vrhu pješčane obale ugledao je vuka. Njegova duga i ja-



**TRAG — SVJETSKI KRIMINALISTIČKI
BESTSELERI — MJESEČNIK!
IZLAZI SVAKOG 13. U MJESECU!
NA POVEĆANOM BROJU STRANICA.
ODSAD U TRAGU SAMO NAJBOLJA
OSTVARENJA KRIMINALISTIČKE LITERATURE!**

POTRAŽITE KOD SVIH PRODAVAČA NOVINA!

sna sjena oštro se ocrtavala na pozadini srebrne vode Rio Grande.

Kad je napeo obarač i podigao ruku da nacilja, vuk je nestao u noći. Morgan je ostao stajati obliven hladnim znojem, a zavijanje vuka prolamalo se vjetrom kroz noć i paralo mu uši.

Tri noći zaredom vuk ga je posjećivao. Kane je stoga bivao sve napetiji i živčaniji. Palio je cigaretu na cigaretu da bi se smirio. Znao je da dan konačnog obračuna više nije daleko.

XIX

Allison MacCay, Johnny Vulture i Matt Sabadilla prešli su Rio Grande noću. Rijeka je bila plitka zbog suše. Kad su izjahali na drugu obalu, preplašili su stado ovaca. Nigdje nisu vidjeli pastira.

– Napokon sloboda, amigos! – uzviknuo je veselo Matt Sabadilla.

– Zar nikada nisi čuo za meksičke policajce? – podbode ga zajedljivo Johnny Vulture.

– Čuo? Izbrazdali su mi tijelo olovom, amigo! – odvratio mu je Sabadilla i prasnuo u glasan smijeh.

Vulturea je najviše boljelo što se i Allison tome nasmijala. Okrenuo je konja i podbo ga uz blagi uspon. Na vrhu je zastao, ogledao se na sve strane i dobro osluhnuo. Napokon su prošli dani nevolja i jada. Proživio je pravi pakao. Najprije je živio u strahu od potjere koja bi ih mogla dočekati na granici, a potom ga je sve jače izjedala ljubomora kad bi uhvatio Allison i Sabadillu kako se potajno

pogledavaju ili nešto prisno na puču da ih on ne bi čuo.

Prošli su dani velikih žurba. Nisu se više morali skrivati kao krtice. Nisu više morali očigledno tražiti vodu i hladovinu.

Vulture se okrenuo na sedlu. Sabadilla je držao Allison za rame. Zamijetili su da ih Vulture promatra. Sabadilla mu se samo nasmiješio i pokazao mu svoje bijele zube. Allison je šutjela i izazovno ga gledala ravno u oči.

Poslije dva dana jahanja zaustavili su se na šumovitu brežuljku s kojeg se širio pogled na dolinu i zavojitu rijeku. Na zavoju rijeke bjelasale su se zidane kućice i drvene kolibe obasjane suncem.

– San Michele – rekla je tiho Allison.

– Zahvaljujemo ti od srca, mila moja, što si nas ovamo dovela. Ti si najhrabrija djevojka na svijetu – rekao joj je Sabadilla laskavo i nježno je primio za ruku.

– Idemo dolje! Što čekamo? – nabusito je odsijekao Vulture.

Allison se sa smiješkom na usnama zagledala Sabadilli u oči. Pomisao na te crne iskričave oči mutila joj je razum i zbrišala iz njezina sjećanja uspomenu na Kaneove sive ženice, zelene u strasti i mržnji.

Kad su jahali nizbrdicom među borovima, pritrčao im je vučjak.

– Diablo! Stari Diablo! – povikala je razdragano Allison.

Vulture povuče revolver. Plamen iz Sabadillina revolvera prikova ga na mjestu. Zrno je prozviždalo pokraj Johnnyjeve glave.

– Koji ti je vrag! – srdito će Vulture.

– Ostavi njezina psa na miru. Idući put neću promašiti – opomenu ga Sabadilla uz smiješak.

Allison je dobacila Sabadilli pogled pun zahvalnosti i odjahala u galopu nizbrdo prema gradu. Pas je veselo trčao za njom dugim skokovima. Napokon, Diablo se pojavio kad su stigli u Meksiko, kamo je i pripadao.

XX

Doonan je podrezavao ruže u svom vrtu kad je čuo viku i trku s ulice. Htio je pogledati što se događa, ali dan je bio prevruć i omara preteška, pa se osjećao lijeno i mlitavo. U vrt je utrčao bosonog dječaćić.

– Senjorita se vratila!

Doonan se uspravi i uzdahne.

– Alice? – prošaptao je i požurio za dječakom.

Gomila ljudi već se skupila oko Allison. Sjedila je na konju. Lice joj je bilo preplanulo i sjalo od sreće. Ljudi su joj domahivali i dovikivali.

– Dobro došli, senjorita, dobro došli!

Doonen opazi da Allison nije sama. Pogledao je dvojicu muškaraca koji su je pratili i čelo mu se namrštilo.

– Banditos! – prošaptao je sâm za sebe.

Čim ga je vidjela, Allison je skočila sa sedla i pritrčala mu. Na sebi je imala uske hlače i bila je prašna i prljava. Za njom je došao veliki sivi vučjak.

– Oče Doonane – rekla je tiho umjesto pozdrava.

Pružila je Doonanu obje ruke i on ih je uhvatio u svoje. Njezi-

ni su dlanovi bili vrući i suhi. Njegove plave oči znatiželjno su proučavale njezino tamno lice. Gdje je bila dosad? Što je radila? Što se to skriva u dnu njezinih samouvjerljivih i proračunatih očiju? A što iza preplanule puti njezina lica? Zašto je bila obučena u te uske jahače hlače, koje su tako izazovno isticale njezinu ženstvenost? Kamo je izvjetrila nesigurnost i kamo li je nestalo plahosti koja ju je krasila kad je prvi put došla u San Michele?

– Dugo te nije bilo, dijete – rekao je blagim glasom.

– I predugo, Doonan.

– A tko su ovi ljudi?

– Matt i Johnny, moji prijatelji. Spasili su mi život. Napali su me razbojnici i opljačkali me, a oni su mi pomogli.

Doonan ih malo bolje odmjeri kad su mu prišli. Srce mu se stegnulo, a u želucu osjeti težinu kao da je progutao kamen. Pričinilo mu se da je sunce potamnijelo iznad San Michelea.

– Dobar dan – pozdravio ga Amerikanac, ali mu nije pružio ruku.

– Ostajete li dugo?

– Ostat ćemo neko vrijeme da se odmorimo – odgovorila mu je Allison.

– Onda ćemo se još vidjeti – rekao je suho Doonan, okrenuo se i vratio žalosna srca u svoj vrt. Ušao je u kuću. Ništa više nije mogao raditi.

Slutio je da je Allison u društvu pokvarenih ljudi. Ništa više neće biti kao nekad. Da ih potjera? Stisnuo je duge košcate prste u jake šake. Gotovo zaboravljena srdžba zakipi u njemu.

Odmah se posramio i pokazao zbog svoje slabosti. I on je

nekad bio u nevolji, i Allison takoder. Možda su ti ljudi u nevolji? Tko je on da sudi po njihovu izgledu? Možda će boravak u San Micheleu i na njih blagotvorno djelovati, kao što je nekad djelovao na njega... i na Alice? Vidio ju je jasno pred očima, preplanulu, jaku, zadovoljnu. Iz nje je zračila pobjeda. Pobjeda nad kim?

Johnny Vulture je začuo žensko vrištanje. Skočio je i istrčao iz kolibe. Vidio je Allison kako mu trči u susret.

— Što se dogodilo? — upitao ju je držeći revolver u ruci.

— Kane dolazi! — zastenjala je i pripila se uz njega.

Preko ramena je opazio tamni lik čovjeka koji im se odmjerenim koracima približavao ulicom.

— Eno ga, Johnny! — viknula je Allison.

U tom se trenutku pokraj njih pojavio i Matt Sabadilla.

— Nećeš me dobiti! — viknuo je Matt i brzo izvadio revolver i istog trenutka opalio. Začuo se još jedan pucanj, koji je prasnulo kao jeka prvoga i Matt se trgnuo, uspravio i zatim bez riječi svalio u prašinu.

— Bježimo! Brzo! — viknuo je Johnny Vulture.

Uhvatio ju je za ruku i povukao za sobom. Trčao je prema crkvi. Na pameti mu je bio samo crkveni toranj i njegovi tamni hodnici, gdje se htio sakriti.

Veliki, sivi vučjak, preskočio je zid i grabio za njima. Lanac mu je visio o vratu i zvečao. Allison kao da se prenula iz bunila.

— Diablo, mili moj, nemoj me ostaviti. Ti ćeš ga zaklati zubima, zar ne? — trabunjala je sipljivim glasom.

Johnny Vulture se okrenuo i opazio kako Kane trči za njima preko vrta. Zapucao je. Kane se zaklonio iza grma.

Utrčali su u crkvu i Johnny je potegnuo Allison uz uske zavojite stube tornja. Vučjak je trčao za njima, dahćući, slineći i režeći.

Kad su stigli na vrh zvonika, Vulture ju je odgurnuo od sebe i nagnuo se kroz prozor. Opazio je kako je Kane kliznuo u crkvu.

Allison je odjednom počela vikati:

— Morgane! Morgane! Slušaj me što ću ti reći! Ja znam da me ljubiš! I ti znaš da ja to znam! Nikad se nećeš smiriti bez mene, Morgane! Ne pucaj! Smiluj se... dopusti da s tobom razgovaram!

Njezin vrištav glas posve je osvijestio Johnnyja. Zamahnuo je revolverom da je udari po glavi.

— Johnny! — povikala je užasnuta.

Udarac bi je usmrtio da vučjak nije skočio na Vulturea. Johnny se očajnički branio. Uhvatio je psa za ovratnik i bacio ga sa zvonika. Kad je to vidjela, Allison je nasrnula na Vulturea. I dok se s njom rvao, u lice ga je udario konop crkvenog zvona. Podigao je Allison uvis.

Kane je dotrčao do polovice strmih zavojitih stuba koje su vodile na zvonik. Čuo je zaglušan udarac velikog zvona, a za-

tim je do njega dopro i Vultureov glas.

— Van, Kane! Van! Vani ću se boriti s tobom!

Kane je pošao natraške niza stube. Čuo je Vultureove korake iza sebe. Kad je došao do dna stuba, ugledao je tamnu sjenu čovjeka koji ga je slijedio. Prasnuo je hitac i posuda sa cvijećem iza Kanea rasprsnula se u tisuću komadića.

— Van! — urlao je Johny Vulture.

Odjednom je ponovo zazvonilo veliko zvono.

Kane se ukočio. Zlokobna zvonjava parala mu je uši.

— Ovamo, Kane! — pozivao ga je Vulture.

Kane je opazio kako je Johny Vulture potrčao prema izlazu iz crkve. Zapucao je što je brže mogao. Johny Vulture

trgnuo se pri svakom pucnju. Učinio je još jedan grčevit korak. Pao je licem preko praga u vrt obasjan žarkim suncem.

Zvon velikoga crkvenog zvonika i dalje je sablasno odjekivao gradićem. Kane proguta slinu.

Potrčao je uza zavojite stube zvonika. Odmjereni otkucaji zvona probijali su mu uši. Kane je grabio po dvije stube u jednom koraku, a srce mu je udaralo poput bata. Kad je stigao u zvonik, pomislio je da će mu prsnuti bubnjići u ušima od zaglušne zvonjave. Sunce je pod kutom upadalo u otvor zvonika.

Kane se okamenio na mjestu.

Allison MacKay visjela je na konopu velikog zvona, omotanom u omču oko njezina vrata.

Morgan Kane nepomično je stajao u sjeni vrata, buljeći slije po u prizor pred sobom.

K R A J

U PRIPREMI

G. F. Unger:

POVRATAK VUKA SAMOTNJAKA

TRAG – SVJETSKI KRIMINALISTIČKI
BESTSELERI – MJESEČNIK!
IZLAZI SVAKOG 13. U MJESECU!
NA POVEĆANOM BROJU STRANICA.
ODSAD U TRAGU SAMO NAJBOLJA
OSTVARENJA KRIMINALISTIČKE LITERATURE!

